

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση του Συλλόγου των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων - Βουμελιταίων Φθιώτιδας
(και τα προερχόμενα απ' αυτό χωριά Λάρυμνα, Λούτσι, Πύργος)
Γραφεία: Σίνα & Δαφνομήλη 1Α, Αθήνα Τ.Κ. 10680

“ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΔΙΝΩ, ΓΙΑ Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΡΤΙΝΟ”

Έτος 10ο • Αρ. φύλλου 42 • Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2015 • Τιμή 0,01€ • web: www.martino.gr • e-mail: aias@martino.gr

Ακαδημία Ποδοσφαίρου Μαρτίνου “ΑΙΑΝΤΑΣ”

Η ακαδημία ποδοσφαίρου Αίαντας λειτουργεί με επιτυχία στο Μαρτίνο τα τελευταία δέκα χρόνια. Με σύνθημα μας το «Στον αθλητισμό όλοι κερδίζουμε», η σχολή ποδοσφαίρου Αίαντας με συγκεκριμένα προγράμματα προπονήσεων, έχει ως στόχο να εισάγει τους μικρούς ποδοσφαιριστές στον χώρο του αθλητισμού, να τους βοηθήσει να μάθουν τα μυστικά του ποδοσφαίρου, να αναδείξουν το ταλέντο τους αλλά και να κοινωνικοποιηθούν. Η ακαδημία ποδοσφαίρου είναι μεγάλη επένδυση όχι μόνο για την ποδοσφαιρική κοινότητα αλλά και για τον τόπο μας καθώς παιδιά ηλικίας 4 -15 χρόνων προπονούνται με τις αρχές του αθλητισμού, του «ευ αγωνίζεσθε», της ευγενούς άμιλλας και του υγιούς συναγωνισμού και είναι πολύ πιθανό κάποια από αυτά να αποτελέσουν τους αυριανούς ποδοσφαιριστές της ομάδας του Μαρτίνου.

Στόχοι της σχολής του Αίαντα είναι η εκγύμναση και η ψυχαγωγία των αθλητών, η διαπαιδαγώγηση τους γύρω από τις αξίες που πρεσβεύει ο υγιής αθλητισμός, καθώς και η συμμετοχή σε αθλητικές εκδηλώσεις που προσφέρουν καινούριες εμπειρίες στους αθλητές.

Στα πλαίσια όλων των παραπάνω, η ακαδημία κάθε χρόνο συμμετέχει αλλά και διοργανώνει τουρνουά ποδοσφαίρου. Πιο συγκεκριμένα, φέτος η σχολή με σαράντα μικρούς ποδοσφαιριστές συμμετείχε στο τριήμερο τουρνουά ποδοσφαίρου που διεξήχθη στη Χαλκίδα, κατακτώντας την πρώτη θέση στην ηλικιακή κατηγορία 2001 – 2002, τη δεύτερη θέση στις ηλικίες 2005 -2006 και την τέταρτη στις χρονολογίες 2003 – 2004.

Επίσης, για δύο Σαββατοκύριακα η σχολή έλαβε μέρος και διακρίθηκε στο τουρνουά που πραγματοποιήθηκε στη Θήβα, με τις ηλικίες 2006 – 2007 – 2008 να κατακτούν την πρώτη θέση, οι χρονολογίες 2004 – 2005 τη δεύτερη θέση και η κατηγορία 2001 – 2002 κατέλαβε την τρίτη θέση.

Τέλος, από 16 έως 21 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία, το μινι πρωτάθλημα ποδοσφαίρου που διοργανώνει κάθε χρόνο η ακαδημία ΑΙΑΝΤΑΣ, στις εγκαταστάσεις του 5x5, στο Μαρτίνο. Στη μεγάλη αυτή ποδοσφαιρική γιορτή έλαβαν μέρος ακαδημίες από την ευρύτερη περιοχή της Λοκρίδας, όπως οι Λιβανάτες και η Αταλάντη αλλά και από τη Βοιωτία, όπως η Λιβαδειά, η Αράχωβα, η Θήβα και το Κάστρο.

Συνέχεια στη σελ. 7

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΦΕΡΑΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΜΑΡΤΙΝΑΙΟΥΣ

Ιωάννης
Πατσιόγιαννης

Σταμάτης
Δ. Δάρρας

Αθανάσιος
Γιαννόπουλος

Κων/νος
Γ. Δαλάκας

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΑΡΤΙΝΑΙΩΝ
“ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”

Αθήνα 07/07/2015

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου και το Δ.Σ.
σας ευχαριστεί θερμά
για την ανιδιοτελή προσφορά σας
σε θέματα υγείας προς όλους τους Μαρτιναίους.

Ο
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αριστέιδης Κ. Κούρος

Ο
Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Θωμάς Γ. Καραμέρης

ΠΡΑΚΤΙΚΟ Νο 102

Συνήλθε σήμερα 07 Ιουλίου 2015 ημέρα Τρίτη και ώρα 20:00 στα γραφεία του Συλλόγου το Δ.Σ. και αφού διαπιστώθηκε απαρτία με παρόντα όλα τα μέλη του Δ.Σ. Ο Πρόεδρος του Συλλόγου κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης με θέμα: “Ευχαριστήρια επιστολή για την ανιδιοτελή προσφορά σε θέματα υγείας προς τους Μαρτιναίους”.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ο άνθρωπος με αξιοπρέπεια και ήθος φαίνεται στην προσφορά. Αφουγκράζοντας την κοινή γνώμη του Μαρτίνου σας κάλεσα εδώ να σας μιλήσω για Μαρτιναίους αλλά και για φίλους του Μαρτίνου που η επαγγελματική τους δραστηριότητα έχει σχέση με την υγεία και η προσφορά τους προς τους Μαρτιναίους κατά γενική ομολογία είναι τεράστια.

Ανταμοιβή τους η μέθη της προσφοράς.

Αυτοί είναι: Ιωάννης Πατσιόγιαννης
Αθανάσιος Γιαννόπουλος
Σταμάτης Δ. Δάρρας
Κων/νος Γ. Δαλάκας

Προτείνω αποστολή από τον Σύλλογό μας ευχαριστηρίου με το παρακάτω κείμενο “Ο Πρόεδρος του Συλλόγου και το Δ.Σ. σας ευχαριστούν θερμά για την ανιδιοτελή προσφορά σας σε θέματα υγείας προς όλους τους Μαρτιναίους”.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου άκουσε με προσοχή τον Πρόεδρο και έχοντας τα περισσότερα μέλη προσωπικό ή οικογενειακό βίωμα συμφώνησαν ομόφωνα.

Ο Πρόεδρος ευχαρίστησε τα μέλη του ΔΣ και μη υπάρχοντος άλλου θέματος η συνεδρίαση λύθηκε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ. ΚΟΥΡΟΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΠΕΠΠΑΣ, ΘΩΜΑΣ Γ. ΚΑΡΑΜΕΡΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΤΣΟΥΛΟΥΧΑΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΚΕΡΦΥΛΙΑΣ, ΓΕΩΡΓ. Μ. ΚΩΤΣΑΛΑΣ, ΜΑΡΚΟΣ Γ. ΡΟΥΣΣΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ευχαριστούμε τους αναγνώστες που έστειλαν τη συνδρομή τους για το 2014. Παρακαλούμε όσους δεν την έχουν στείλει να τη στείλουν μαζί με τη συνδρομή του 2015 για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η λειτουργία του Συλλόγου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 2015: 10€
ΛΟΓ/ΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ: ALPHA BANK
298002320000670
IBAN: GR6001402980298002320000670
BIC: CRBAGRAA
ή στα μέλη του Δ.Σ του Συλλόγου

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Στη μνήμη του Γκίκα Π. Γκριτζάπη

ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ιωάννης Σ. Μπρεκουλάκης, Αριστείδης Κ. Κούρος, Γκίκας Π. Γκριτζάπης, Παναγιώτης Δ. Δημάκης, Βασίλειος Κ. Μύθης, ---, Γεώργιος Ι. Δημάκης και Μιχαήλ Κ. Σίδερης

Η πιο σημαντική στιγμή της ζωής του.

ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Αριστείδης Κ. Κούρος, Γκίκας Π. Γκριτζάπης και η κόρη του Άσπα.

ΔΩΡΕΕΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015

Αριστείδης Κ. Κούρος στη μνήμη του Γκίκα Π. Γκριτζάπη	50€
Αριστείδης Κ. Κούρος στη μνήμη του Βασιλείου Γ. Μπέρδου	50€
Μαρία Παπαδημητρίου στη μνήμη του Βασιλείου Γ. Μπέρδου	20€
Μίνα Παπαδημητρίου στη μνήμη του Βασιλείου Γ. Μπέρδου	20€
Μαίρη Μπέρδου στη μνήμη του Βασιλείου Γ. Μπέρδου	20€
Κωνσταντίνος Δαλάκας	20€
Μιχάλης Σπύρου	20€
Φραγκούλα Δανέλη	20€
Αθηνά Γιάγκου	20€

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση

Ιδιοκτησία:

Σύλλογος των εν Αθήναις
και Απανταχού Μαρτιναίων
“ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”

Σίνα και Δαφνομήλη 1Α
Αθήνα 10680

Α.Φ.Μ. 9998-2875

Δ.Ο.Υ. Ι' Αθηνών

web site: www.martino.gr

e-mail: aias@martino.gr

Εκδότης:

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου:
Αριστείδης Κ. Κούρος
Δρυάδων 40, Γαλάτσι 11146
Τηλ.: 6945818191

Διευθυντής

Θωμάς Γ. Καραμέρης
Ι. Δροσποπούλου 237, Αθήνα
Τηλ.: 6976006224
Συντάσσεται με τη βοήθεια
των μελών του Δ.Σ.

Επιμέλεια έκδοσης:

Τσουλουχάς Γιώργος
Μικράς Ασίας 8, Ξάνθη Τ.Κ. 67100
Τηλ.: 6932146695
e-mail: tsoulouhas@gmail.com
www.justweb.gr

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις
απόψεις του υπογράφοντα.
Κείμενα - επιστολές υβριστικού
περιεχομένου δε δημοσιεύονται.

ΦΕΡΕΙ ΓΛΑΥΚΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Γεώργιος
Α. Πούλιος
Επίτιμος Δικηγό-
ρος
Δημοσιογράφος
Ενώσεως
Κυκλαδικού Τύπου

Γλαύξ: Η γνωστή κουκουβάγια. Φίλε αναγνώστη η πρόθεσή μου δεν είναι να γράφω για την ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ. Δυο λόγια όμως επιβάλλεται να γράψω.

Οι Αρχαίοι Έλληνες την κουκουβάγια την θεωρούσαν σύμβολο της σοφίας και της φρονήσεως. Την είχαν αφιερώσει εις την θεά της σοφίας Αθηνά. (λεπτομ. βλ, ΗΛΙΟΣ, Τόμ. Ζ, σελ. 425, ΓΛΑΥΞ).

Περιορίζομαι σ' αυτά. Επιθυμία μου είναι να γράψω, για τους 7 σοφούς της Αρχαίας Ελλάδος. Το ξέρω, πολλοί θα μου πουν ότι φέρω κουκουβάγια στην Αθήνα. Τους σοφούς όλοι τους ξέρουμε. Μακάρι να ήταν έτσι. Και όμως δεν τους ξέρουμε όλοι. Οι νεώτερες γενιές υστερούν. Εύχομαι να είναι λίγοι. Επιτρέψτε μου να αρχίσω. Ελπίζω να έχω την επιείκειά σας. Ευχαριστώ.

Όλοι ακμάσανε πριν γεννηθεί ο Χριστός. Είναι ποιητές, νομοθέτες και πνευματικοί άνθρωποι.

ΒΙΑΣ από την Πριήνη

Η Πριήνη βρισκόταν στις ακτές της Μ. Ασίας. Ήταν Ιωνική πόλις (περισσότερα ΗΛΙΟΣ, τόμ. ΙΘ, σελ. 132).

Ο Βίας υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους ρήτορες της εποχής του (625- 540 π.Χ.). Μια από της σοφότερες ρήσεις του ήταν ο σεβασμός προς τον νόμο (Πλούταρχος, Συμπόσιο των Επτά Σοφών, σελ. 154).

ΘΑΛΗΣ από τη Μίλητο (643-548 π.Χ.)

Από τη Μ. Ασία. Ασχολήθηκε με τα μαθηματικά, την αστρονομία, τη φυσική και θεωρούσε ως αρχή του σύμπαντος το νερό (Μπαμπινιώτης, σελ. 740).

Ο Θαλής πρώτος δίδαξε «Αγάπα τον πλησίον σου» και μετά 680 χρόνια ο Χριστός. Ο Θαλής υποστήριξε πως η καλύτερη Δημοκρατία είναι εκείνη που δεν έχει ούτε πάρα πολύ πλούσιους ούτε πάρα πολύ φτωχούς πολίτες. (Πλούταρχος, Συμπόσιο Επτά σοφών, σελ. 154).

Για τον Θαλή ευτυχισμένος είναι εκείνος που έχει υγεία και καλλιεργημένο πνεύμα και ψυχή (Διόγ. Λαέρτιος, τόμ. Α, βιβλ. Ι, παρ.37).

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ από τη Ρόδο, 600 π.Χ.

Ο Κλεόβουλος δίδασκε ν' αποφεύγεις την αδικία, και να μορφώνεις τα παιδιά σου (Διογ. Λαέρτιος, τόμ. Α, βιβλ. 6, παρ. 92).

Δίδασκε ότι ευτυχισμένος θεωρείται ο άρχοντας που δεν έχει εμπιστοσύνη σε κανένα, που τον περιβάλλουν. (Πλούταρχος, Συμπόσιον των Επτά Σοφών, σελ. 152).

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ από την Κόρινθο (668-585 π.Χ.)

Ο Περίανδρος δίδαξε: Μελέτα τα πάντα και μην αποκαλύπτεις τα μυστικά που σου εμπιστευτήκανε (Ιωάν. Στοβαίος, Ανθολόγιο, τόμ. Α, Βιβλ. 41, παρ.7).

Ο Περίανδρος πρώτος σκέφθηκε να ανοίξει τον Ισθμό της Κορίνθου. Η έλλειψη χρημάτων και τεχνικών μέσων των υποχρέωσαν να εγκαταλείψει το έργο και κατασκεύασε τον περίφημο «ΔΙΟΛΚΟ». Υπολείμματα υπάρχουν. Να πάτε να τα δείτε.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ από τη Μυτιλήνη της Λέσβου (640- 560 π.Χ.)

Ο Πιττακός είναι αυτός που είπε το περίφημο

«ΑΡΧΗ ΑΝΔΡΑ ΔΕΙΚΝΥΣΙ»

Που θα πει: Η εξουσία δείχνει τον άνδρα. Δείχνει ποιός πραγματικά είναι άνδρας (βλ. Διογ. Λαερτ. Τόμ. Α, βιβλ. 4, παρ. 77). Υποστηρίζεται, ότι την αρχή αυτή είπε ο Βίας ο Πριηνεύς (Αριστοτέλης, Ηθικά Νικομάχεια. Η αξία ενός ανθρώπου - συνήθως ο χαρακτήρας - (πολύ επίκαιρο), ο χαρακτήρας του θα φανεί, όταν αναλάβει διοικητικά καθήκοντα, όταν ασκήσει εξουσία. (βλ. Μπαμπινιώτη, σελ. 288.)

Ο Πιττακός με πάθος υποστήριζε: Δεν επιτρέπεται να κυβερνούν οι φαύλοι, οι δε καλοί δεν επιτρέπεται να μη κυβερνούν, αντίθετα επιβάλλεται (Πλούταρχος, Συμπόσιο Επτά Σοφών 154).

ΣΟΛΩΝ ο Αθηναίος, (640-559 π.Χ.)

Ο Φιλόσοφος, ο Ποιητής, ο Πολιτικός και πάνω απ' όλα ο Νομοθέτης Σόλων, θέσπισε τη «ΣΕΙΣΑΧΘΕΙΑ» (πολύ επίκαιρο). Ήταν ένα νομοθετικό μέτρο που σώθηκε η φτωχολογία της εποχής εκείνης. Κατάργησε δημόσια και ιδιωτικά χρέη. Απελευθέρωσε τους πολίτες που είχαν γίνει δούλοι, προκειμένου να δανειστούν χρήματα, από τους πλούσιους υποθηκεύοντας τα σώματά τους.

Δίδασκε μάθε να κυβερνίσεις, για μπορείς να κυβερνάς (Στοβαίου Ανθολόγιο, τόμ. Α, παρ. 79).

Δίδασκε οι πόλεις θα λειτουργούσαν άριστα αν οι πολίτες ακούγανε τους άρχοντες και αυτοί υπακούανε στους νόμους (Στοβαίου Ανθολόγιο, τόμ. Γ, βιβλ. 43, παρ. 89). Μη καλοτυχίζεις κανένα πριν να δεις το τέλος του (Κροίσος).

Η νομοθεσία του Σόλωνα δεν προβλέπει ποινές εναντίον των ασεβών παιδιών που δέρνουν τους γονείς των, γιατί δεν μπορούσε να φαντασθεί, ότι τα παιδιά θα δέρνανε τους γονείς. (Νικολαΐδη «Το πνεύμα των αρχαίων Ελλήνων σοφών, σελ. 270, παρ. 5, εκδ. 1837, Ερμούπολις.)

ΧΙΛΩΝ ο Λακεδαιμόνιος (600-540 π.Χ.)

Ο ΧΙΛΩΝ πέθανε από συγκίνηση αγκαλιάζοντας τον γιο του, που γύρισε νικητής στην πυγμαχία από τους Ολυμπιακούς αγώνες, στην Ολυμπία.

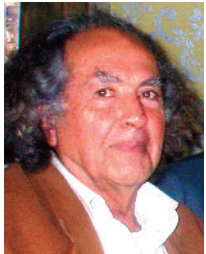
Είναι ο σοφός που είπε το ΓΝΩΘΙ ΕΑΥΤΟΝ (Στοβαίος Ανθολόγιο, τόμ. Α, σελ.109). Αλλά ο ίδιος είπε, ότι είναι πολύ δύσκολο να κατορθώσεις να γνωρίσεις τον εαυτόν σου. Πάντα μεσολαβεί ο εγωισμός (Στοβαίος Ανθολόγιο, τόμ. Α, βιβ. 21, παρ. 13).

Δίδασκε: «Τα μεν υψηλά ταπεινούν, τα δε ταπεινά υψούν». Εδώ μου θυμίζει το χριστιανικό «Ο υψών εαυτόν ταπεινοίθεται ...».

Δίδαξε το «ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ» (Μη σπαταλάς τον χρόνο σου).

Ο Περίανδρος ο Κορίνθιος, στο Λέχαιο της Κορίνθου, συγκάλεσε το Συμπόσιο των Επτά Σοφών, το δε Συνέδριο των Σοφών, το συγκάλεσε ο Κροίσος, στις Σάρδεις.

Ιστορικές μνήμες από μία πρόσφατη επίσκεψη στη Δ. Θράκη και στην Ανδριανούπολη

**Αθανάσιος
Χατζηγιωαννίδης**

Στις 30/04/2015 επισκεφθήκαμε τη Δ. Θράκη και την Ανδριανούπολη. Θα σταθούμε για λίγο στην παλιά Ορεσιτιάδα, σημερινό Καραγάτς και θα κάνουμε λόγο για τις συνθήκες που προσδιόρισαν την τύχη της Δ. Θράκης και της Ανατολικής Θράκης.

Κατά τη μυθολογία ο Ορέστης καταδικάστηκε υπό των Ερινύων για το φόνο της μητέρας του Κλυταιμνήστρας, πήρε χρησμό από τον Απόλλωνα να ιδρύσει πόλη στη συμβολή των ποταμών Έβρου, Τόνσου και Άρδα, η οποία ονομάστηκε από το όνομά του Ορεσιτίας.

Κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους η πόλη αυτή ανακαινίσθηκε από τον Αδριανό και πήρε το όνομα Αδριανούπολη, η οποία και έγινε πρωτεύουσα του Οθωμανικού Κράτους, η πρώτη πρωτεύουσα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας υπήρξε η Προύσα, πριν από την κατάληψη της Κωνσταντινουπόλεως. Όταν ο Ελληνικός στρατός με τους Βαλκανικούς πολέμους κατέλαβε την Ανδριανούπολη, η πόλη λόγω της ιστορικότητά της δε ήτο δυνατόν να πάρει το παλιό της όνομα Ορεσιτίας και η Ελληνική διοίκηση έδωσε το όνομα Ορεσιτίας στο παρακείμενο προάστιο της πόλεως Καραγάτς. Σημειώνουμε πως στην παλιά Ορεσιτιάδα σώζεται πλήθος αρχοντικών, Ελλήνων της περιοχής. Η πόλη αριθμούσε 17.000 κατοίκους, ήταν αμιγώς Ελληνική και με τη κατάρρευση του Ελληνικού μετώπου παραχωρήθηκε στην Τουρκία. Η παλιά Ορεσιτιάδα έχει θαυμάσια ρυμοτομία. Χαρακτηριστικό δείγμα επίσης της αρχοντιάς της πόλης είναι ο σωζόμενος σιδηροδρομικός σταθμός, λίαν επιβλητικός, του Oriental Express. Από τα παλιά μνημεία της Ανδριανούπολης αξιόλογο είναι το τέμενος του σουλτάνου Σελιμιγιέ, πραγματικό αριστούργημα αρχιτεκτονικής στο πρότυπο της Αγίας Σοφίας. Και τώρα θα περάσουμε στις συνθήκες οι οποίες καθόρισαν την τύχη της Δ. Θράκης, της Ανατολικής Θράκης και τη σημασία της συνθήκης της Ανδριανούπολης το Σεπτέμβριο του 1829.

Συνθήκη Βουκουρεστίου (Ιούλιος 1919)

Η Βουλγαρία απαιτούσε διέξοδο στο Αιγαίο και το λιμάνι της Καβάλας. Η Ρουμανία όμως απείλησε να καταλάβει τη Σόφια και οι Βούλγαροι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, οι Έλληνες πήραν την Α. Μακεδονία με σύνορο το Νέστο. Οι Βούλγαροι τη Δ. Θράκη και το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, οι Ρουμάνοι κατέλαβαν τη Δοβρουτσά και οι Τούρκοι πήραν την Α. Θράκη.

Με τη συνθήκη του Νεϊγύ Νοέμβριος 1919 η Βουλγαρία αναγκάστηκε να παραχωρήσει τα Δοβρουτσά στη Ρουμανία και τη Δ. Θράκη στην Ελλάδα και έχασε τη διέξοδο στη θάλασσα. Με τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου 1878μ.Χ. (προάστιο της Κωνσταντινούπολης) ιδρύονταν ως γνωστόν η λεγόμενη Μεγάλη Βουλγαρία (ολόκληρη σχεδόν η Μακεδονία περιέχονταν στη Βουλγαρία. Η Βουλγαρία έτσι αποκτούσε διέξοδο στο Αιγαίο).

Με την επακολουθήσασα όμως συνθήκη του Βερολίνου η Βουλγαρία περιοριζόνταν στα παλιά οριακά εδάφη της.

Με τη συνθήκη των Σεβρών (Αύγουστος 1920) η τουρκική αυτοκρατορία διαλύθηκε. Η Αραβία έγινε ανεξάρτητη οι άλλες επαρχίες της Μέσης Ανατολής παραχωρήθηκαν με εντολή της Κ.Τ.Ε. στην Αγγλία (Μεσοποταμία, Παλαιστίνη), η Γαλλία πήρε τη Β. Συρία, την Ν. Μικρά Ασία, η Ιταλία πήρε τη μικρασιατική παραλία απέναντι από τα Δωδεκάνησα.

Στην Ελλάδα παραχωρήθηκε η Α. Θράκη με τη χερσόνησο της Καλλίπολης και της Τσαλάτζα, η Ίμβρος και η Τένεδος και η επικυριαρχία στη Σμύρνη και την περιοχή της. Ύστερα από πέντε χρόνια οι κάτοικοι με δημοψήφισμα θα αποφάσιζαν για την ένωση με την Ελλάδα.

Η Τουρκία αναγνώριζε την παραχώρηση της Δωδεκανήσου στην Ιταλία και της Κύπρου στην Αγγλία. Η Κωνσταντινούπολη και τα Στενά έμειναν ουδέτερα.

Με τις συνθήκες αυτές πολλά κράτη ήσαν δυσαρεστημένα. Η Ρωσία είχε αποκλειστεί, από κάθε διαπραγμάτευση. Οι συνθήκες δεν επικυρώθηκαν ούτε από την Αμερική ούτε από την Κίνα.

Με την Ειρήνη της Ανδριανούπολης που έκλεισε το Ρωσοτουρκικό πόλεμο (Σεπτέμβριος, 1829) η Τουρκία αναγνώριζε την ίδρυση υποτελούς ελληνικού κράτους με σύνορα που καθόριζε το πρωτόκολλο του Λονδίνου το Μάρτιο 1929. Το πρωτόκολλο αυτό χάραξε τα Ελληνικά σύνορα στη γραμμή Παγασητικού – Αμβρακικού και η Πελοπόννησος, η Στερεά, οι Κυκλάδες και η Εύβοια περιήλθαν στο ελληνικό κράτος.

Με το πρωτόκολλο του Λονδίνου, Ιανουάριος 1830, ο Καποδίστριας συνέβαλε να ιδρυθεί ανεξάρτητο Ελληνικό Κράτος από τον Αχελώο ως το Σπερχειό.

ΚΑΤΑΔΟΤΕΣ ΣΤΗΝ ΛΟΚΡΙΔΑ ΕΠΙ ΟΘΩΝΟΣ

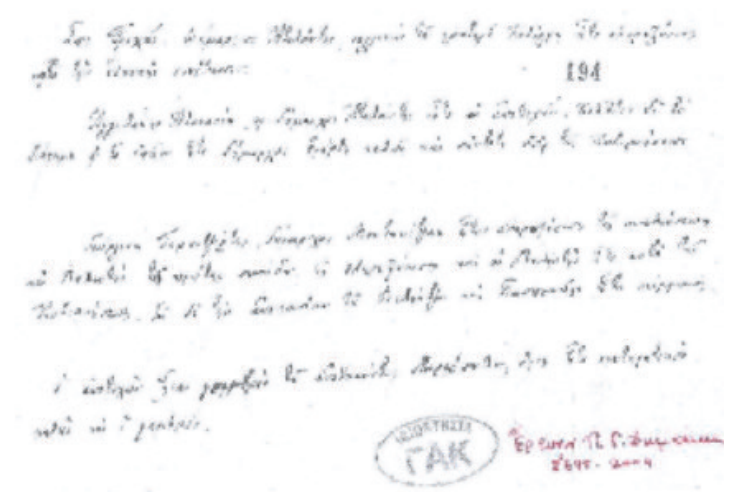
Γράφει ο Παναγ. Γεωργ. Δημάκης, Ιστορικός σύμβουλος Δήμου Λοκρών

Καμμία φορά, η πλοήγηση στα Αρχεία, μας επιφυλάσσει εκπλήξεις. Παρά τις εξαντλητικές έρευνες, που υφίστανται διαχρονικά, από έμπειρους ιστορικούς, ιστοριογράφους, ερευνητές, πάντα υπάρχει ελπίδα κάτι να διαλάβει της προσοχής των. Έτσι ένα αδέσποτο, κολοβό, ανυπόγραφο έγγραφο, στο Οθωνικό Αρχείο των Γενικών Αρχείων του Κράτους, στον Φ93 με τον αριθ. 194, μας εκίνησε την προσοχή. Αυτό το σπάνιο τεκμήριο, μας εισάγει και μας παραπέμπει στα σκοτεινά διαχωρίσματα, διαδρόμους και γραφεία, της Οθωνικής περιόδου, όπου είναι φανερό, ότι υπήρχε μία οργανωμένη υπηρεσία, με εξουσιοδοτημένους πράκτορες που κατέγραφαν και δημιουργούσαν προσωπικούς φακέλλους ελέγχου, διοικητικών οργάνων, δημάρχων, βουλευτών, στρατιωτικών κλπ. Μέσω των φακέλλων αυτών (που αργότερα με βελτιωμένες μεθόδους δημιουργήθηκαν τα περίφημα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, ως τις ημέρες μας, που καταταλαιπώρησαν και διαίρεσαν την Ελληνική κοινωνία, μέχρι την κατάργησή των), ήταν εφικτό και εύκολο να ελεγχθούν οι πράξεις, οι σχέσεις, οι προθέσεις και τα φρονήματα, όσων θα μπορούσαν να επηρεάσουν τα κοινωνικά ρεύματα. Ιδιαίτερα τον θεσμό της Βασιλείας, που ήταν ανασφαλής ως δοτός, από τις γνωστές διαδικασίες και πρακτικές των τότε κυριάρχων Μεγάλων Δυνάμεων. Οι λαϊκά λεγόμενοι Τζασίτες¹ από τον στρατηγό Μακρυγιάννη, καταδότες, αλλά και σπιοούνιο² σπανιότερα, προϋπήρχαν βεβαίως της Οθωνικής Περιόδου, από την εποχή του Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας είχε εισάγει στον κρατικό μηχανισμό, τις μεθόδους του τσαρικού ρωσικού καθεστώτος, του οποίου υπουργός εξωτερικών υπήρξεν και δεν ήταν δυνατό να αποστεί από τις πρακτικές με τις οποίες είχε διοικήσει και πορευτεί. Αυτό βέβαια πρέπει να κριθεί και να αξιολογηθεί στο πλαίσιο των συνθηκών της τότε εποχής, όπου η προστασία των προσωπικών δεδομένων ήταν το ζητούμενο. Σίγουρα αυτό δεν αναιρεί, την προσφορά του πρώτου Κυβερνήτη, στην θεμελίωση του νέου Ελληνικού Κράτους, ενώ η δολοφονία του οδήγησε σε οπισθοδρόμηση και απώλεια χρόνου δυνάμεων και αλλαγής δραματικής στον προσανατολισμό και τα οράματα της υπό διαμόρφωση Ελληνικής Κοινωνίας.

Όμως το ζήτημα αυτό είναι μέγα, η βιβλιογραφία πενιχρή και οι δυνατότητες περαιτέρω αναπτύξεως ανέφικτος, σε μία επιφυλλίδα περιορισμένου χώρου. Παρά ταύτα είναι δυνατόν, με την ευκαιρία παρουσίασης, αυτού του ανυπόγραφου σημειώματος, οι φιλόστορες αναγνώστες, να εισχωρήσουν, στους μυστικούς, ημιφωτισμένους διαδρόμους, όπου υπήρξαν οι μήτρες δημιουργίας, εξελισσόμενες, μέχρι τα λεγόμενα, στα χρόνια μας, πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, όπου αποτέλεσαν και τον ισχυρό βραχίονα των κατεστημένων δομών, που ενώ ήσαν χρήσιμες οριζόντια, όπως για την συγκέντρωση πληροφοριών εθνικής σημασίας, από ξενικές επιβουλές, κατέληξαν σε μέσον επιβολής μέχρι εξοντώσεως, επί των αντιπάλων. Η προσωπική ασφάλεια των καταδοτών, διασφαλιζόταν, από την έλλειψη αναγνώρισης σημείων, όπως η υπογραφή, η καταχωρητική σήμανση κλπ. Από την γραφή του, καθορίζεται ότι ανήκει, ως έμπειρος και εγγράμματος, ο Γράφας, σε «γραμματικό» Φαναριώτη ή τους λεγόμενους «ετερόχθονες» των παραδουναβίων χωρών και της Ευρώπης. Παρέχει δε πλήρες εύρος πληροφοριών, στον χώρο της Λοκρίδας, ενώ από τις αναφορές στα γεγονότα πρέπει να χρονολογηθεί στην 10ετία 1850-1860. Υπάρχει η λαϊκή συνήθεια να αποδίδονται επωνύμια, παρωνύμια, ακόμη και σε σεβάσμιες μορφές Αγίων, που είναι δυνατόν, με πρώτη ανάγνωση να θεωρηθούν ακόμη και ασεβή. Όμως με δεδομένη την απαρασάλευτη πίστη και ευλάβεια, του τοπικού χριστεπωνύμου ορθοδόξου πληρώματος, θα πρέπει να συγχωρεθούν παρεκκλίσεις αφού η άποψη των λαϊκών και όχι μόνον στρωμάτων, από αρχαιότατη παράδοση, περιελάμβανε και σκωπτικούς ή απίθανους άλλους χαρακτηρισμούς στα ιερά πρόσωπα. Στον Άγιο Γεώργιο π.χ. στην Χίο υπάρχουν και αποδίδονται επωνύμια, εκτός του Καταδότη, όπως Πεζόστρατος, Τραχύς, Μελαχροινός, Σταφυλάς, ακόμη και Ψαροπιάστης στην Κρήτη. Όλα αυτά σηματοδοτούν και υπαινίσσονται γεγονότα, δρώμενα, ιδιότητες και άλλα. Εδώ στον Άγιο Γεώργιο στο Βαρβάσι της Χίου, πίσω από το «καταδότης», υπάρχει ένα πραγματικό ιστορικό γεγονός και ένα ενδιαφέρον περιστατικό κατά την διάρκεια της κατοχής της Νήσου, από τους Γενουάτες και της εταιρείας των Μαόνας, που καταδυνάστευσαν το Νησί. Οι Γενουάτες, κυρίως ναυτικοί και έμποροι, ήθελαν να ελέγξουν τα φοροδοτικά δοσίσματα των Ελλήνων ορθοδόξων και να κατευθύνουν, μέρος αυτών, στην συντήρηση των ιδρυμάτων καθολικών ενοριών, ιερατικών επιτρόπων, μοναχικών ταγμάτων, που δεν είχαν ανάλογο πλήθος πιστών, ή είχαν ελάχιστο για να υπάρξουν. Η απειλή αυτή, ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων και διαμαρτυριών, πρωτοστατούντος του Μητροπολιτικού Χίου. Ο χώρος του Ναού του Αγίου Γεωργίου στο Βαρβάσι Κάμπου λειτούργησε ως και ως χώρος διαβουλεύσεων, διεργασιών, αποφάσεων αυτού του κινηματικού σχεδίου. Όμως φαίνεται ότι ανάμεσα στους συγκεντρωμένους, ευρίσκετο και ο απαραίτητος καταδότης, ο οποίος ως μη ώφειλε, τα ανέφερε όλα, στους Γενουάτες της Μαόνας, ενώ μετέφερε το κατηγορητικό επωνύμιο, καταδότης, στον Άγιο.

Αμέσως απαγορεύονταν οι αδελφικοί Κορέσσης, ο Βασίλειος Αργέντης κ.α. εκ των ελλήνων προκρίτων, ενώ δημεύθηκαν οι περιουσίες των. Ο Μητροπολίτης Χίου εξορίσθη. Να παραμείνει στην ενθύμηση μας ότι οι μάρτυρες αυτοί της Χίου, πρέπει να συναθροιστούν, στο μέγα πλήθος, των Ελλήνων μαρτύρων και πριν το 1821, στο Νησί αυτό, που οι καταγεγραμμένες αγωνιστικές κινήσεις, δεν είναι πολλές. Όλα αυτά συνέβησαν το Πάσχα του σωτηρίου έτους 1347, όταν η απώλεια ελέγχου, στην περιφέρεια του Βυζαντινού Κράτους, επέτρεψε σε μισθοφόρους Καταλανούς, Ναβαρραίους, Ενετούς, Πισσάνους κ.α. με την αρπακτική φορολογική τους πολιτική, να καταστήσουν αφόρητη, την καθημε- **Συνέχεια στη σελ. 7**

ΕΠΤΑΦΟ 194 Φ.93 ΓΑΚ (Οθωνικό Αρχείο)

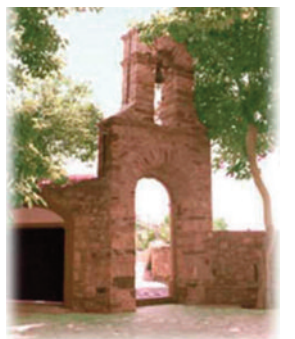

Μεταγραφή εγγράφου 194

Σπ. Τριχάς Δήμαρχος Αταλάντης, συγγενής του Στρατηγού Καλέργη ήτο πληρεξούσιος στην Εθνική Συνέλευση.

Αγγελάκης Αθανασίου ορ. Δήμαρχος Αταλάντης ήτο ο αποτυχών. Καθ' όλον δε το διάστημα εις το οποίο ήτο δήμαρχος εφέρθη καλώς και πάντιμω υπέρ της Κυβέρνησης.

Γεώργιος Τερνιτζιώτης, δήμαρχος Μοντονίτζας ήτο πληρεξούσιος της συνελεύσεως και ως Βουλευτής ήτο κατά της κυβερνήσεως, εις δε την απουσία του Βελντζά και Παπακόστα ήτο σύμφωνος ο αποτυχών (σ.σ. εδώ εννοεί ο Αγγελάκης Αθανασίου ήταν γαμβρός του αποθανόντος Μορφόπουλου (σ.σ. Ευμορφόπουλου;), όστις ήτο, συντηρητικός καθώς και ο γαμβρός.

Άγιος Γεώργιος Καταδότης Χίου

Ἡ ἀρχαία Κυρτώνη καὶ ἡ ἔρις γιὰ τὴν θέση της

Νίκος Αθ. Μπάτσος
Ιστορικός ερευνητής

Γιὰ τὴν θέση τῆς ἀρχαίας Κυρτώνης σήμερα ἐρίζουν δύο τοποθεσίες.

Ἡ μιὰ εἶναι 5 χιλιόμετρα δυτικά ἀπὸ τὸ Μαρτίνο τῆς Λοκρίδος, ποὺ θὰ τὴν συναντήσουμε στὴν θέση Φουνταριά ἢ Μοναχοῦ, ἀνήκει στὸν Δ.Δ. Μαρτίνου καὶ παρουσιάζει ταύτιση τῶν περισσότερων θέσεων ἀπὸ τὴν ἀναφορά τοῦ Πausanias στὰ «Βοιωτικά» (Θ 24), καὶ ταύτιση ἀπὸ τὸν περιηγητὴ William A. Olfather, ὁ ὁποῖος ἐπεσκεύη τὸ Μαρτίνο καὶ τὴν περιοχή τὸ 1916.

Ἡ ἄλλη θέσις ποὺ ὑποστηρίζουν ὀρισμένοι εἶναι ἡ θέσις τῆς Κολάκας, χωριὸ σὲ ὑψηλότερη θέση, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐρίζει καὶ μιὰ ἄλλη ἀρχαία πόλις, τὸ ἀρχαῖον Ἴον.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Κολάκα ὀνομάσθηκε Κυρτώνη. Ἡ νέα αὕτη Κυρτώνη δὲν πληροῖ τοὺς ὅρους ποὺ ἀναφέρει ὁ Πausanias. Αὐτοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν θέση τῆς Κυρτώνης στὴν Κολάκα ἔχουν ἐπισκευθεῖ πολλές φορές τὴν Κολάκα, καθ' ὅσον περνᾷ ὁ ἀσφαλτοδρόμος Κολάκα – Ἀταλάντη ἀπὸ ἐκεῖ. Δὲν ἔχουν ἐπισκευθεῖ ὅμως ποτὲ τὴν Κυρτώνη τοῦ Μαρτίνου στὸ Μοναχοῦ (διάλεξαν τὴν εὐκολὴ λύση).

Ἡ Κυρτώνη στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου εἶναι ἀπομονωμένη καὶ κρυφὴ, μακριὰ ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς ὁδικοὺς ἄξονες καὶ σήμερα μόνον ἓνας καρόδρομος πᾶει στὴν ἀρχαία Κυρτώνη, ποὺ εἶναι καὶ τὸ ποιμνιοστάσιο ἐνὸς τσοπάνου.

Ποιμνιοστάσιον στὸν ἀρχαῖο χώρο

Μιὰ πόλις ρήμαγμένη ἀπὸ τὰ καιρικὰ φαινόμενα, τοὺς σεισμοὺς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς ἀρχαιοκαπηλίας (συλημένοι τάφοι)

Συλημένος τάφος

Αρχαῖος τάφος, συλημένος

Αρχαῖοι τάφοι, συλημένοι

Οἱ φωτογραφίες ἀπὸ τὴν κατεστραμμένη πόλη στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου ἴσως σᾶς πείσουν γιὰ τὸ ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀρχαία Κυρτώνη.

Ἡ ἀρχαία Κυρτώνη κατεστράφη ἀλλὰ τὰ ἴχνη τῆς ταυτίζονται μὲ τὴν ἀναφορά τοῦ Πausanias:

1. Ἡ ἀκρόπολις ἐπάνω σὲ λόφο (Κοκκινόβραχος).

Ἀκρόπολις Ἀρχαίας Κυρτώνης

Ἀκρόπολις Ἀρχαίας Κυρτώνης

2. Κατάσπαρτα κεραμικὰ τόσο στὴν ἀκρόπολη ὅσο καὶ στὸ πλάτωμα ποὺ ἦταν ἡ πόλις.

3. Τὸ ἀρχαῖο ὑδραγωγεῖο ποὺ ἔφερνε νερὸ στὴν πόλη ἀπὸ τὸ ρέμα μὲ τὰ πλατάνια (Ρέπτε). Ἦλθε στὸ φῶς ὅταν ἡ μπολντόζα ἀνοιξε δρόμο γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ ὁ τσοπάνος γιὰ τὰ πρόβατά του, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἐρχόταν τὸ νερὸ στὴν ἀρχαία πόλη, ἀλλὰ μὲ ἀλουμινένιες σωλῆνες, ἔσπασε ἓνα κόμματι ἀπὸ τὸ πῆλινο ἀρχαῖο ὑδραγωγεῖο.

Υδραγωγεῖον

4. Ἡ πηγὴ τοῦ Πausanias ὅπως τὴν ὀνομάζουν ἔως σήμερα ἢ βρύσις τοῦ Μοναχοῦ. (Πausanias, Βοιωτικά Θ 24: «ἐστὶ δὲ αὐτόθι καὶ ὕδωρ ψυχρὸν ἐκ πέτρας ἀνερχόμενον»), ἐνῶ στὴν Κολάκα ὑπάρχει ἓνας βράχος ποὺ τρέχει νερὸ, ῥέον ὕδωρ ὅχι ἀνερχόμενον καὶ μὲ κάποιο κακόφημο ὄνομα.) Ἡ πηγὴ τοῦ Μοναχοῦ ἀναβλύζει νερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πausanias ἔως σήμερα 2.500 χρόνια ἀδιάλειπτα δίπλα στὴν κοιλάδα μὲ τὰ πλατάνια.

Ἡ πηγὴ τοῦ Πausanias

Κανάλι πηγῆς Πausanias

5. Ἄσος μὲ πλατάνια (ἡμερα δένδρα) δίπλα στὴν πηγὴ, ὅπου ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε καὶ ἱερὸ τῶν νυμφῶν. (Πausanias, Βοιωτικά Θ 24: «νυμφῶν δὲ ἱερὸν ἐπὶ τῇ πηγῇ καὶ ἄλσους οὐ μέγα ἐστίν, ἡμερα δὲ ὁμοίως πάντα ἐν τῷ ἄλσῃ δέντρα».)

Ἄσος μὲ ἡμερα δένδρα, δίπλα στὴν πηγὴ τοῦ Πausanias

6. Κίονες καὶ ἴχνη ἀρχαίων ναῶν στὴν Κυρτώνη τοῦ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου. (Πausanias, Βοιωτικά Θ 24: «Ἀπόλλωνός ἐστιν ἐνταῦθα ναός τε καὶ ἄσος, ἀγάλματα δὲ ὀρθὰ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐστίν».)

Ἰχνη ναοῦ

Ἰχνη ἀρχαίου ναοῦ

7. Μυλόπετρα καὶ λαξευμένη πέτρα (λεκάνη) στὰ πλευρὰ τῆς ἀκροπόλεως.

Μυλόπετρα

Λαξευμένη πέτρα στὴν πλευρὰ τῆς Ἀκροπόλεως

Συνέχεια στὴ σελ. 5

Ἡ ἀρχαία Κυρτώνη καὶ ἡ ἔρις γιὰ τὴν θέση της

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 4

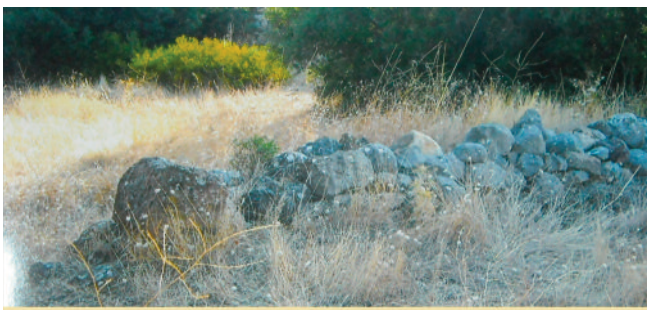
8. Ο χώρος ποὺ ἦταν ἡ πόλις κάτω ἀπὸ τὴν ἀκρόπολη μὲ κατάσπαρτα κεραμικά στὸ δάπεδό της.

9. Σειρά ἀρχαίου τείχους στὰ μισὰ τοῦ λόφου τῆς ἀκροπόλεως.

10. Σωρολιθιάσεις ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς ἀρχαίας Κυρτώνης.

11. (Παυσανίας, Βοιωτικά Θ 24: «Υἱήτου δὲ στάδια ὡς εἴκοσιν ἀπέχουσιν Κύρτωνες τὸ δὲ ἀρχαῖον ὄνομα τῷ πολίσματι φασιν εἶναι Κύρτωνη».) Ἄλλη μιὰ ταύτις τῆς Κυρτώνης μὲ τὴν ἀρχαία πόλη στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου στὴν θέση Φουνταριά, ἀπὸ τὴν ἀπόσταση τῆς γειτονικῆς Βοιωτικῆς πόλεως Ὑψητός ἢ Ἀγ. Ἀθανάσιος σήμερα, ποὺ ἀπέχει ἀκριβῶς 20 ἀρχαία στάδια δηλαδὴ 3.840 μέτρα. (1 στάδιον = 192μ.)

Γεγονὸς ἀδιάψευστο, ἐνῶ ἡ Κολάκα ἀπέχει 8.000 μέτρα ἀπὸ τὸν Ὑψητο..

(ΒΛΕΠΕ ΧΑΡΤΗ)

12. Ὁ Παυσανίας ἀναφέρει τὴν διαδρομὴ αὐτὴν στὰ Βοιωτικά Θ 24 καὶ εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸ ὅτι οἱ ἀρχαῖες πόλεις Λάρυμνα, Βουμελιταία (Μαρτίνο), Κυρτώνη (Μοναχοῦ Μαρτίνου), Κόρσεια (Χιλιαδοῦ Προσκυνᾶ) καὶ Ἀλαί (Θεολόγος) εἶχαν τὴν καταγωγὴ τους στοὺς Λοκρούς, ὅταν ὅμως εἶχαν τὴν ἡγεμονία ὁ Ὁρχομενὸς (Μυνιακὴ ἐποχὴ) καὶ ἡ Θήβα (κλασικὴ ἐποχὴ) προσχωροῦσαν στὸ Κοινὸ τῶν Βοιωτῶν μὲ τὴν θελήσῃ τους.

Στὴν Ῥωμαϊκὴ ἐποχὴ, 2ος αἰὼν μ.Χ., ποὺ τὴν ἐπεσκεύθη ὁ Παυσανίας ἀνῆκαν διοικητικὰ στὴν Θήβα. Ἐπίσης ἓνα ἄλλο ἀρχαῖο κείμενο ποὺ βρέθηκε στὸν ὀρθοστάτη τοῦ θησαυροῦ τῶν Θηβαίων στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, μᾶς ἀναφέρει ὅτι ἦρθαν Θηβαῖοι δικαστὲς καὶ ὄχι Λοκροὶ γιὰ νὰ λύσουν μιὰ ἔριδα γιὰ τὰ σύνορα μεταξὺ Βουμελιταίων (Μαρτίνο) καὶ Ἀλαίων (Θεολόγου) καὶ ἀπεφάνθησαν: «ΕΡΗ ἀλαίων, τὰ δὲ εὐώνυμα Βουμελιταίων».

Γι' αὐτὸ ὁ Παυσανίας ἀναφέρει τὴν Κυρτώνη τοῦ Μαρτίνου Βοιωτικὴ πόλη, ἐνῶ ἡ περιοχὴ τῆς Κολάκας δὲν ἀναφέρεται ὡς Βοιωτικὴ, διότι εὐρίσκεται σὲ ἀποστάση ἀναπνοῆς ἀπὸ τὸν Ὀπούντα (Μητρόπολις τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν) καὶ ἀνῆκε ἀνέκαθεν στους Λοκρούς.

ΒΛΕΠΕ ΧΑΡΤΗ:

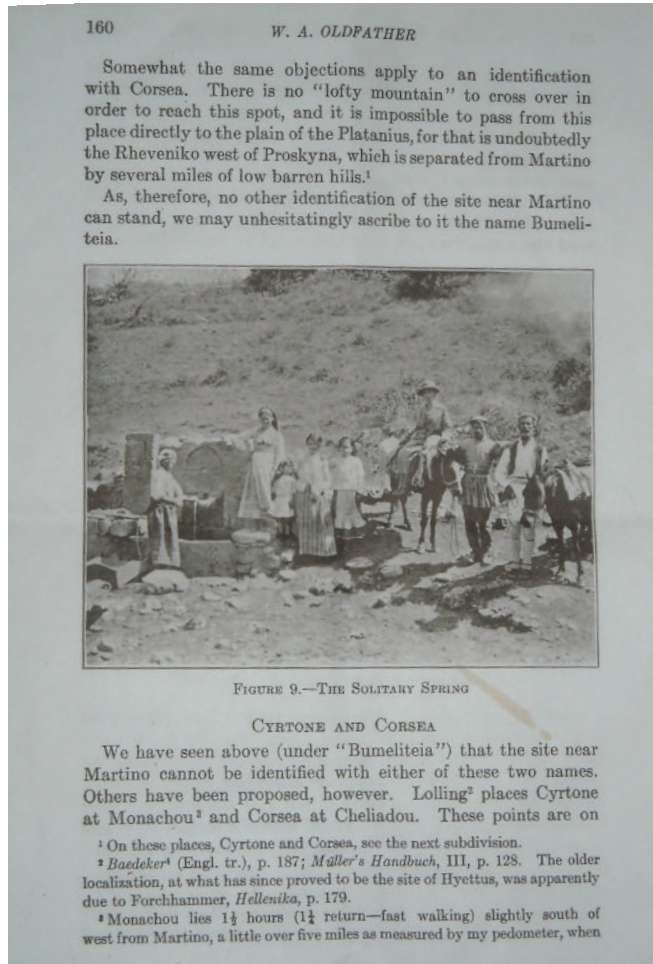

13. Μιὰ ἄλλη ταύτις τῆς Κυρτώνης στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου εἶναι ἡ διαδρομὴ τοῦ Παυσανία. Αὐτοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Παυσανίας πῆγε στὴν Κόλακα, κατέβηκε στὸ Κυπαρίσσι, Νεοχώρι καὶ βᾶδισε πρὸς τὴν Τραγάνα καὶ πρὸς τὶς Ἀλαῖς χωρὶς νὰ διασχίσῃ τὸν ποταμὸ Πλατάνιο. Θὰ εὐσταθοῦν οἱ γνώμες τους μόνον ἐὰν ἀλλάξουν τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος (Παυσανίας: «δεξιὰ Ἀλαῖς») καὶ τὴν πορεία τοῦ ποταμοῦ Πλατανίου ἢ Ῥεβενίκου σήμερα. Ὁ ποταμὸς Πλατάνιος πηγάζει πίσω ἀπὸ τὴν Τσοῦκα τοῦ Μαρτίνου καὶ στις πηγές του ἔχει πολλὰ πλατάνια, ἐξ οὗ καὶ Πλατάνιος, (ΦΩΤΟ 20) ὁ ὁποῖος διασχίζει τὸ βαθὺ φάραγγι τῶν βουνῶν Ζαχιδὸ καὶ Βλαχογιώργο καὶ ἐκβάλλει στὸν κόλπο τῆς Τραγάνας, χωρίζοντας τὴν κεντρικὴ ἀπὸ τὴν νότια Λοκρίδα, ἡ ὁποία νότια Λοκρὶς πολλὰς φορὲς εἰσχωροῦσε, μὲ τὴν θελήσῃ τους, στοὺς Βοιωτοὺς καὶ ἀνεφέρετο ὡς Βοιωτικὴ. [Παυσανίας, Βοιωτικά Θ 24: «ἐκ δὲ Κυρτῶνων ὑπερβάλλοντι τὸ ὄρος πόλισμά ἐστι Κόρσεια καταβάντων δὲν ἐς τὸ χθαμαλὸν ὁ ποταμὸς Πλατάνιος καλούμενος ἐκδίδοσιν ἐς θάλασσαν ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ ποταμοῦ Βοιωτῶν ἔσχατοι ταύτη πόλις οἰκοῦσι Ἀλὰς ἐπὶ θαλάσση». Ἀπόδοσις: «Ἀπὸ τὴν Κυρτώνη τοῦ Μαρτίνου μόλις περάσῃ κάποιος τὸ βουνὸ (χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ ὁ Παυσανίας ὑψόμετρο ἐννοεῖ τὸν ὀρεινὸ ὄγκο τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Μοναχοῦ) συναντᾷ τὴν μικρὴ πόλη Κόρσεια (Χιλιαδοῦ Προσκυνᾶ). Κατεβαίνοντας κάποιος πρὸς τὴν πεδιάδα (πρὸς Τραγάνα) συναντᾷ τὸν ποταμὸ τὸν λεγόμενον Πλατάνιο (ποὺ διέρχεται μὲ γέφυρα κάτω ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ δρόμο δίπλα στὰ διόδια Τραγάνας) καὶ ἐκβάλλει στὴν θάλασσα (παραλία Τραγάνας) δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ (χωρὶς νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸ Πλατάνιο), εἶναι ἡ τελευταία μικρὴ πόλις τῶν Βοιωτῶν Ἀλαῖς (Θεολόγος)».] Ὑπ' ὅσιν ὅτι ὁ Παυσανίας δὲν ἀναφέρει ὅτι περνᾷ τὸ ποτάμι ἀλλὰ στρίβει δεξιὰ, πάει στὶς Ἀλαῖς καὶ τερματίζει αὐτὴν τὴν διαδρομὴ. Διαδρομὴ ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Ἀκράϊφνιο, Κῶπαι (Κάστρο), Ὀλμωνες (Στροβίκι), Ὑψητός (μεταξὺ Παύλου καὶ Τσοῦκας Μαρτίνου), Κυρτώνη (Μοναχοῦ Μαρτίνου), Κόρσεια (Χιλιαδοῦ Προσκυνᾶ), Ἀλαῖαι (Θεολόγος) καὶ ἐπέστρεψε στὸ Ἀκράϊφνιο καὶ συνέχεια στὴν Θήβα, στὸ μνημεῖο τοῦ Μενοικέως, υἱοῦ τοῦ Κρέοντος.

14. Μια ἄλλη ταύτις τῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς νοτίου Λοκρίδος ἔρχεται ἀπὸ τὸν περιηγητὴ William A. Olfather. ὁ ὁποῖος ἐπισκεύθηκε τὸ Μαρτίνο τὸ 1916 καὶ ἔκανε τὴν ἴδια διαδρομὴ μὲ τὸν Παυσανία. Στὶς φωτογραφίες 21 καὶ 22 διακρίνεται μιὰ ἀρχαία κρήνη ὅπως εἶναι σήμερα καὶ ὅπως ἦταν τότε. Στὸ ἓνα ἄλογο εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Olfather μὲ τὸ καπέλο, τὸ ἄλλο ἄλογο χωρὶς ἀναβάτη εἶναι τοῦ ἴδιου τοῦ Olfathero ὁ ὁποῖος τραβᾷ αὐτὴ τὴν στιγμὴ τὴν φωτογραφία. Δίπλα διακρίνουμε δύο φουστανελάδες Μαρτιναίους, ποὺ κρατοῦν τὰ ἄλογα καὶ Μαρτιναῖες γυναῖκες γύρω στὴν κρήνη στὸ Τσοροκῶς τοῦ Μαρτίνου, ὅπου καὶ τὸ ἐξωκκλήσι τῆς Παναγίας σήμερα. Ὁ William A. Olfather ταύτισε τὶς ἀρχαῖες πόλεις ὡς ἐξῆς: Τὴν ἀρχαία Βουμελιταία στὸ Παλαιοχώρι δίπλα καὶ νοτιοανατολικά ἀπὸ τὸ Μαρτίνο, τὴν Κυρτώνη στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου στὴν θέση Φουνταριά, τὴν Κορ-

σειά στὴν Χιλιαδοῦ τοῦ Προσκυνᾶ, τὶς Ἀλαῖς στὸν Θεολόγο καὶ τὴν Λάρυμνα στὴν Λάρυμνα.

15. Ἐνα ἀρχαῖο νεκροταφεῖο τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ σωστικὴ ἀνασκαφὴ τῆς ΙΔ ΕΠΚΑ (ΑΔ 38 Χρονικά 1983, 158-160) στὴν θέση Φουνταριά τοῦ Μοναχοῦ, σὲ ἀπόσταση ἀναπνοῆς ἀπὸ τὴν ἀρχαία πόλη τοῦ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου καὶ πιθανὸν τὸ νεκροταφεῖο νὰ ἦταν αὐτῆς τῆς πόλεως.

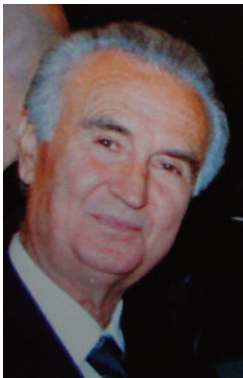
Γιὰ τὴν μυστηριώδη καὶ ἀπόκρυφη ἀρχαία πόλη στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου δίπλα στὴν κοιλάδα (ἄλσος) μὲ τὰ πλατάνια, τὰ κρύα νερά καὶ τὴν μισογκρεμισμένη ἀκρόπολη στὸν ὑπερυψωμένο λόφο ἐπάνω ἀπὸ τὸν Κοκκινόβραχο, δὲν ἔχουμε ἄλλες πληροφορίες. Ἐπίσης δὲν ξέρουμε πότε ἱδρύθηκε οὔτε πότε ἐγκατελείφθη, τελοῦσε ἐν ἀκμῇ στὴν κλασικὴ ἐποχὴ (4ος αἰὼν π.Χ.) σύμφωνα μὲ τὴν χρονολόγησι τοῦ νεκροταφείου τῆς Φουνταριάς.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Κυρτώνης ἐγκατέλειψαν τὴν πόλη χωρὶς νὰ ξέρουμε γιὰ ποιὸν λόγο καὶ ἤλθαν στὴν μεγάλη ἀρχαία πόλη Βουμελιταία, στὸ Παλαιοχώρι τοῦ Μαρτίνου, ὅπου ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς μακροβιότερες ἀρχαῖες πόλεις καὶ εὐρέθη σὲ ἀκμῇ τὸν 3ο – 4ο αἰ. π.Χ. μὲ ἀδιάλειπτη παρουσία στὸ Παλαιοχώρι τοῦ Μαρτίνου καὶ συνέχεια στὸν διπλανὸ λόφο, στὸ σημερινὸ Μαρτίνο.

Σκοπὸς μας σήμερα δὲν εἶναι ἡ ταύτις τῆς τοποθεσίας τῆς ἀρχαίας Κυρτώνης, αὐτὸ θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ ἡ ΙΔ ΕΠΚΑ λαμβάνοντας ὑπ' ὅσιν τὴν ἀναφορά μας, ἀλλὰ ἡ δημοσίευσίς καὶ ἡ ἀνάδειξις τῆς ἀρχαίας πόλεως γιὰ νὰ ἔλθῃ στὸ φῶς καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν βαθὺ λήθαργο, τὴν ἀφάνεια καὶ τὴν καταστροφή.

Περὶσσότερο ἀναφέρουμε τὴν ἀρχαία αὐτὴ πόλη στὸ Μοναχοῦ τοῦ Μαρτίνου, ὅποια κι ἐὰν εἶναι αὐτὴ, γιατί ἐκεῖ κάποτε ἀνεπτύχθη ἓνας πολιτισμὸς καὶ κτυποῦσε ἡ καρδιά πολλῶν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας. Ὅς μείνουν τουλάχιστον οἱ φωτογραφίες προτοῦ ἀφανισθοῦν καὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἱχνῆ.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

**ΓΙΩΡΓΟΣ
ΕΠ. ΜΠΕΡΔΟΣ**

Το παρόν πόνημα προοριζόταν προς ιδίαν τρόπον τινά χρίσιν, καθόσον περιλαμβάνει εικόνες και σκηνές ολίγον άσεμνες και προσωπικές εμπειρίες της παιδικής, εφηβικής και μετεφηβικής ζωής μου. Αλλά ο φίλτατος Πρόεδρος Αριστ. Κούρος, επέμενε να δημοσιευθεί στην έγκριτη εφημερίδα μας, καθόσον όπως επεσήμανε, τις περιγραφόμενες αυτές βιωματικές καταστάσεις τις έζησαν σχεδόν όλοι οι συγχωριανοί μας της δικής μου γενιάς, αλλά και των προηγούμενων γενών, κατά μείζονα λόγον και οι επιζώντες ακόμη, δια μέσου αυτού του αναγνώσματος, θα αναπολούν την δική τους ζωή. Και έτσι έκαμψε τους δισταγμούς μου.

Σε στιγμές περισυλλογής και σχόλης, πολύ συχνά, μα πολύ συχνά, περνάει από μπροστά μου σαν κινηματογραφική ταινιά' όλη η σκληρή πλην νοσταλγική ζωή μου, την οποίαν ήθελα να αποτυπώσω προς γνώσιν των απογόνων μου στους οποίους ουδέποτε είχα μιλήσει με λεπτομέρειες, διότι δεν ήμουν βέβαιος εάν αρέσκονταν να ακούσουν. Γεννήθηκα λοιπόν το 1934 σε ένα αγροτόσπιτο στην θέση «ΠΟΥΡΗΝΙΑ» που το τοπωνύμιο αυτό το πήρε από ένα αυτοφυές αγριοκρέμμυδο που ευδοκίμωσε στην περιοχή μέχρι την δεκαετία του 1940, αλλά χάθηκε λόγω των φυτοφαρμάκων προφανώς. Η αγροτική αυτή περιοχή εκτάσεως χιλίων περίπου στρεμμάτων, περικλείεται από τα παραβούνια του όρους Πτώου (Αγίας Πελαγίας). Από βορειοδυτικά, από τις Ανατολικές κλιτίες του Προφήτη Ηλία και το Σουβλίκη. Από Νοτιοανατολικά από το Κόκκινη και Νοτιοδυτικά από το Φασούλι. Στο Νοτιοδυτικό άκρο αυτού του Λεκανοπεδίου υπήρχε το σπίτι, το ποιμνιοστάσιο και η πολυμελής οικογένεια του Επαμεινώνδα Μπέρδου (πατέρα μου), ο οποίος ήτο ένας καλοζωιστής, γλετζές και Νουνός δεκαπέντε βαφτιστήρων «εγκατεσπαρμένων» μεταξύ Κατσακαβελίου (Λεονταρίου) Θηβών και βοσκοτόπων Δομοκού» Η σιλουέτα αυτού του αρεϊμάνιον άνδρα, ο οποίος υπηρέτησε δώδεκα χρόνια στρατιώτης, από το 1910 έως το 1922, εκστρατεύσας στην Ρωσία προς καταστολήν (1) της Μπολσεβικής επαναστάσεως και αιχμαλωτισθείς, έφθασε στο Μαρτίνο μαζί με τον Ιωάννη Ζιούλη, πεζοπορώντας επί τρίμηνον δια μέσου Ρουμανίας και κατόπιν «εξεστράτευσε».... στην Μικρά Ασία προς λύτρωσιν των χαμένων πατρίδων.

Έχει αποτυπωθεί η μορφή του ανεξίτηλα στην μνήμη μου σαν φωτοστέφανο Αγίου. Ήτο πράος κοινωνικότατος, αλλά πάντα είχε επώμου έναν Γκρά (αγχέμαχο όπλο), διότι οι γειτονικοί ποιμένες δεν τον εσέβοντο, καθόσον είχε μόνον κόρες και αυτοί ήσαν ανδροκρατούμενοι. Προς Βορράν οι Γκριτζαπαίοι, τέσσερα αδέρφια, οι Φλουδαίοι, τέσσερα αδέρφια. Προς Νότον οι Γατσουλακαίοι (Δημακαίοι) τέσσερα αδέρφια. Εγώ δεν μετρούσα ως δύναμη ... Η Μάνα μου μια γνήσια Σουλιώτισσα, στον χαρακτήρα και στο ντύσιμο, ήτο μια ατρόμητη ανδρογυναίκα που αναπλήρωνε υπεράξια τον Πατέρα μου και πολλάκις τον ενέπλεκε και τον εξωθούσε σε αιματηρές συγκρούσεις, υπερασπιζόμενη σθεναρά τα βοσκοτόπια της. Φορούσε πεσλί και Δίμιτο και ένα ολόμαλλο φουστάνι που στα δεξιά είχε μια σχισμή όπου κρεμούσε ένα κουμπούρι, το οποίο τελικά μας το πήρε ο κουμπάρος μας Σπύρος Δημάκης (γελαδάρης). Στα έντρομα μάτια μου παρήλαυναν ηρωικά κατορθώματά της που και σήμερα αναπολώντας τα, ανατριχιάζω. Ένα από τα πολλά ανδραγαθήματα της είναι και το κατωτέρω. Ο προς Βορράν γείτονας μας Δημ. Φλούδας (πατέρας των προμνησθέντων αδελφών) ήτο αζαλίκης - αζοτπλής (ζημιάρης) και έβοσκε κρυφά τα αρνιά του στο δικό μας βοσκότοπο.

Ήταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα και η Μάνα μου πήρε χαμπάρι το κοπάδι του, μολονότι αυτός είχε βουλώσει τα (ολίγα) κουδούνια τους. Πήρε τους φοβερούς ποιμενικούς μας σκύλους και ένα ρόπαλο και όρμησε εναντίον του. Άκουσε τις κραυγές ο Πατέρας μου που ήταν μακριά και θάμννευε (εκχέρσωνε) και καταφθάνοντας ασθμαίνων συνεπλάκη με τον κουμπάρο του (είχαμε μια προαιώνια κουμπαρία), σε μια τιτανομαχία που ξετυλιγόταν μπροστά στα έντρομα παιδικά μου μάτια. Η Μάνα μου караδοκούσε με το ρόπαλο να το καταφέρει στον κουμπάρο, αλλά λόγω της περιδινήσεως και κατακυλίσεως των σωμάτων τους δεν προλάβαινε να τον χτυπήσει. Για μια στιγμή όταν ο Κουμπάρος είχε από κάτω τον Πατέρα μου, του κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στον αυχένα του που τον άφησε άπνουν και αιμόφυρτον. Οπότε ο Πατέρας μου ανεφώνησε «ε βράου τ'

τ' μάρ ντιάουθι = τον σκότωσες που να σε πάρει ο διάολος», τρέξε να φέρεις την τσιότρα με το κρασί διάταξε. Επιστρέφοντας η Μάνα μου, έπλυνε επιμελώς την πληγή, την περιέδεσε με μια πετσέτα και όταν συνήλθε τρικλίζοντας του είπε: «χάι μπάρου νανί = άντε χάσου τώρα».

Επήλθε η νύχτα και η ατμόσφαιρα ήτο βαριά. Απιθώσαμε στον Σοφρά το λιτό φαγητό μας και μόνο τα κουτάλια ακούγονταν στην καταθλιπτική σιωπή. Για μια στιγμή τα σκυλιά ούρλιαζαν δαιμονισμένα και αμέσως εσίγησαν. Εμείς μέinaμε με τα κουτάλια μετέωρα και ο Πατέρας είπε αυστηρά «χάν'ι = φάτε», διότι κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, καθ7 όσον για να σιγήσουν τα σκυλιά επρόκειτο περί γνωρίμων ανθρώπων. Αμέσως μετά ακούστηκε χτύπος στην πόρτα και ο Πατέρας ρώτησε: «κούσ'ιά ; = ποιος είναι;» και πήρε την απάντηση: «ού κουμπάρη». Προηγήθηκε ο Μπάρμπα Δήμος με το δεμένο κεφάλι και με μια τσιότρα κρασί και ακολούθησε η Θειάκα Λιάτσια (δεν έμαθα το βαπτιστικό της όνομα) με ένα σκουτέλι με κουκκιά σκεπασμένο με μια πετσέτα. Προχώρησαν δειλά - δειλά, απίθωσαν τα κουκιά στο Σοφρά και κοντοζύγωσαν. Η αμμηχανία όλων ήταν απερίγραπτη. Σιγά σιγά και αθόρυβα αρχίσαμε να τρώμε χωρίς να μιλάει κανείς. Έπινε ο καθένας το δικό του κρασί χωρίς ευχές. Οπότε ο Πατέρας μου έβαλε από το δικό μας κρασί στον Κουμπάρο και έκανε «τσιόκα». Αφού ήλθαν στο τσακίρ κέφι, άρχισε ένα ξέφρενο γλέντι μέχρι τις πρωινές ώρες. Μην πει κανείς ότι αυτή η ιεροτελεστία δεν θυμίζει λίγοβακχική εικόνα; Σ' αυτόν τον ρυθμό περνούσαν τα χρόνια και οι ατέλειωτοι χειμώνες (που λέγει και το γνωστό ασμάτιον), οι οποίοι διεκόπτοντο από το μεταμεσονύκτιο δίωρο, τον «Σκάρον». Ο σκάρος ήτο καθιερωμένος από όλον τον νομαδικόν αυτόν ποιμενικόν κόσμο προς συμπλήρωση της διατροφής των κοπαδιών, καθόσον η ημερήσια βόσκηση δεν επαρκούσε διότι η χορτονομή ήτο φτωχή. Η μεταμεσονύκτια αυτή εκδήλωση είχε μια επική και φαντασμαγορική διάσταση στα έκθαμβα μάτια μου. Στις παρυφές όλων των προαναφερθέντων βουνών, ήταν εγκατεστημένα κυκλικώς, δεκάδες ποιμνιοστάσια. Την ίδια ώρα ακριβώς σαν να υπήρχε κάποια μυστική συμφωνία «σκάριζαν» τα γιδοπρόβάτά τους με αλλαλαγμούς, ντουφεκιές και θεόρατες φωτιές προς αποτροπήν των ζουλαπιών, διότι εκείνα τα χρόνια υπήρχαν πολλά τσακάλια. Οι φωτιές που απείχαν η μια από την άλλη φάνταζαν σαν μετέωρο φωτεινό καντιλιέρι μέσα στην θεοσκότεινη χειμωνιάτικη νύχτα. Το ντεκόρ συμπληρωνόταν από μια μουσική πανδαισία που εξέπεμπαν τα εκατοντάδες κουδούνια των κοπαδιών. Αυτή την «υπερκόσμια» εικόνα τη^ απολάμβανα κάθε νύχτα, διότι είμαστε όλη η οικογένεια ξυπνητή. Πλησιάζοντας η άνοιξη άρχιζε μια πυρετώδης προετοιμασία για την «ΦΥΓΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ», η οποία φάνταζε σαν μια αναίμακτη έξοδος Μεσολογίου. Είχε έρθει ο καιρός το κοπάδι να φύγει από τα χειμαδιά και να πάει στο Κωπαϊδικό κάμπιο, διότι η χορτολεμβαδική έκταση των Πουρανιών είχε στερέψει. Ως άλλοι Σαρακατσαναίοι φορτώνουμε τέσσερα αροτριώντα ζώα (και μία γαϊδούρα) με καζάνια, κατσαρολικά, κλινοσκεπάσματα και πολλά τρόφιμα, καθόσον το σιτηρέσιον για την οικογένεια έπρεπε να εξαρκούσε για πέντε μήνες, δηλαδή μέχρι τα μέσα Οκτωβρίου. Το θέαμα ήτο εξόχως συναρπαστικό. Σχηματιζόταν, ένα σχινοτενές κομβόι μήκους άνω των τριακοσίων μέτρων, από ζώα, σκυλιά (πλην γατών), από ανθρώπους (η εξαμελής οικογένειά μου και ο παραγυός) και διακόσια πρόβατα με επικεφαλής τρία - τέσσερα μεγαλόσωμα και πανέμορφα κριάρια (γκεσέμια), καθοδηγούμενα μαεστρικά από τον Πατέρα μου προς την γνώριμη κατεύθυνση. Ξεκινούσαμε μεσάνυχτα βραδυπορώντας (βόσκοντας) και φθάναμε το γιόνο στην θέση «ΔΟΧΗ», δηλαδή στα πρόθυρα της Πετρομαγούλας, όπου είχε στήσει ο Πατέρας μου προ ημερών έναν .πρόχειρο καταυλισμό (τσαρδάκι) που θα ήτο η θερινή μας διαμονή για πέντε - έξι μήνες. Εγώ πάνω κάπουλα μισοκοιμισμένος απολάμβανα με ανείπωτη χαρά αυτό το ετήσιο ταξίδι.

Αφού καταλύσαμε τελικά, οι γονείς μου διαγνώσαντες (τις οίδε;) ότι η γαϊδούρα μας είχε την μηνιαίαν ωορηξίαν αποφάσισαν να την πάνε στον νυμφεϊόν προς διασταύρωσιν μετά αλόγου. Εγώ επέμενα σπαραξικάρδια (παρά την σθεναρή άρνηση του Πατέρα μου) να ταξιδέψω μαζί του για να δω την μεγάλη πολιτεία (τον Ορχομενό). Τελικά με την προτροπή της Μάνας μου, εκάμφθη και με πήρε μαζί του, αφού φόρτωσε και μισό τσουβάλι σιτάρι για την βίζιτα του επιβήτορα. Φθάνοντας στο συγκεκριμένο στάβλο ένας νεαρός σταβλίτης καλωσόρισε τον Πατέρα μου με την φράση «καλώστον Μπάρμπα Νώντα», προφανώς ήσαν γνώριμοι από

προγενέστερες ... επιμιξίες. Εισήλθε σε έναν σκοτεινό στάβλο και έβγαλε έναν πανέμορφο κέλητα, ο οποίος αφού χλιμίντρισε υπερήφανα, οσφρανθείς την νύφη εξεδήλωσε απαρέσκειαν προς απογοήτευσιν του Πατρός μου. Ο νεαρός σταβλίτης τον καθυσύχασε λέγοντάς του «μη στενοχωριέσαι Μπάρμπα Νώντα» και αμέσως μπήκε σε ένα άλλο σκοτεινό διαμέρισμα του στάβλου, φέρνοντας μαζί του μια πανέμορφη νεαρή φοράδα. Ο επιβήτορας μόλις την αντίκρισε όρμησε καταπάνω της προς επίβασιν πλήρης οργασμού. Τότε ο νεαρός σταβλίτης σβέλτα - σβέλτα και με μίαν επιδέξιαν κίνησιν, φόρεσε στο άλογο ένα μεγάλο τσουβάλι, απομάκρυνε την νεαρή φοράδα και στην θέση της έβαλε την γαϊδούρα. Λυχνίας σβυσθείσης ο επιβήτωρ εξέλαβε την γαϊδούρα ως Λαΐδα και εξετέλεσε εις το ακέραιον τα συζυγικά του καθήκοντα προς γενικήν ανακούφισιν και αγαλλίασιν των παρευρισκομένων. Θα ήμουν τότε πέντε - έξι χρονών. Όλα λοιπόν τα αγροτόπαιδα γνωρίζουν από νηπιακής σχεδόν ηλικίας, την γενετήσια πράξη και δεν πιστεύουν ότι ο Πελαργός φέρνει τα μωρά, ούτε έχουν ανάγκη σεξουαλικής διαπαιδαγωγήσεως από Σχολικούς συμβούλους κ.λ.π. Μετά δωδεκάμηνον η καρπερή αυτή γαϊδούρα έτεκεν θήλυ ημίονον κατ' εικόνα και ομοίωσιν του γεννήτορος. Μετά από ένα μήνα είδα με απερίγραπτη έκπληξη ότι δυο από τους ευτραφέστατους γάτους μας να περιτριγυρίζουν το τσαρδάκι μας, έχοντας διανύσει επί ένα μήνα σαράντα με πενήντα χιλιόμετρα, ακολουθώντας προφανώς τα χνάρια και την μυρωδιά του κοπαδιού. Απίστευτη εμπειρία

Αυτήν την βουκολική και ημιάγρια (αλλά και νοσταλγική) ζωή την έζησα μέχρι το έβδομο έτος της ηλικίας μου μακριά από το χωριό (περίπου επτά χιλιόμετρα) μέχρι που πήγα Σχολείο το 1941-42. Τελειώνοντας τις πρωτοβάθμιες σπουδές μου (στην Αταλάντη), ήλθε ο καιρός να κατακτήσω και το κλεινόν Αστν, δίνοντας εισαγωγικές εξετάσεις στην Πάντειο Ανωτάτη Σχολή Πολιτικών Επιστημών όπως ελέγετο τότε. Είχα συστατική επιστολή να φιλοξενηθώ για μερικές ημέρες από δυο παλαιότερους συγχωριανούς μου φοιτητές στην ίδια Σχολή. Από τον Βαγγέλη Αδάμ και τον Γιάννη Πατπά, οι οποίοι διατηρούσαν πλησίον της Σχολής ένα ευρύχωρο δωμάτιο. Με αποσκεύς μια Γραμματική του Τζαρτζάνου, μια παγκόσμια Ιστορία και ένα καρβέλι ψωμί σξ ένα υφαντό σακίδιο, ολίγον ευγενέστερο του ταγαριού, σκαρφάλωσα σε ένα φορτηγό κατάφορτο με σακιά από σιτάρι, το οποίο θα ξεφόρτωνε ο οδηγός σε κάποιες Αποθήκες της ΚΥΔΕΠ, της οποίας μετά από είκοσι πέντε περίπου χρόνια επέτρωτο να γίνω δικηγόρος της. Ο τίτλος ΚΥΔΕΠ μεθερμηνευόμενος σημαίνει «Κρατική Υπηρεσία Διαχείρισεως Εγχωρίων Προϊόντων». Ήταν μια κολοσσιαία Τριτοβάθμια Συνεταιριστική Επιχείρηση. Αυτήν την επιχείρηση «ειρήσθω εν παρόδω» διέλυσε το αλήστον μνήμησ ΠΑΣΟΚ. Ήταν το πρώτο μακρινό ταξίδι που θα έκανα στην ζωή μου. Αλλά το ταξίδι αυτό ήταν μια πραγματική Οδύσσεια, διότι έπρεπε να διασχίσεις την μισή Λοκρίδα για να φθάσει στην Αθήνα. Δηλαδή δια μέσου Αταλάντης - Καλοποδίου, Παλαιού Λεβέντη - Παλαιάς Εθνικής Οδού Αλιάρτου - Θηβών - Κριεκούκι - Γκάζα - Αθήνα.. Δηλαδή μια ολόκληρη μέρα με τις ταχύτητες της εποχής. Φθάσαμε σχεδόν σουρούπωμα σε κάποια περιοχή της πόλεως. Ο οδηγός με την αριστερή του παλάμη, χτύπησε δυνατά την πόρτα του αυτοκινήτου και μου είπε να κατέβω. Προχώρησα διατακτικά, μη ρωτώντας για να μην θεωρηθώ τελείως επαρχιώτης και έμεινα εμβρόντητος ατενίζοντας μπροστά μου θάλασσα και έναν Τροχονόμο, πάνω σξ ένα βάθρο να ρυθμίζει την κίνηση των τροχοφόρων. Οι γεωγραφικές μου γνώσεις έλεγαν ότι η Αθήνα διεσχίζετο υπό δύο ποταμών, τον Κηφισό και τον Ιλισό. Περί θαλάσσης δεν έλεγαν. Τότε μονολόγησα από μέσα μου «λες να με πήγε στο Βόλο ο κερατάς;». Ζύγωσα πολύ κοντά στον Τροχονόμο και περίμενα να με προσέξει. Σε μια ανάπαυλά του, τον ρώτησα που βρίσκομαι και μου είπε ότι βρίσκομαι στον Πειραιά και για να πάω στην Αθήνα έπρεπε να πάρω ένα πράσινο λεωφορείο που μου υπέδειξε. Έφθασα νύχτα στο Δωμάτιο και είδα τους συγχωριανούς μου, μερικές νεαρές κοπέλες, την σπιτονοικοκυρά, ονόματι ΚΙΚΗ, κουτσή και γεροντοκόρη. Ήσαν και κανά δυο άλλοι φοιτητές καθήμενοι όλοι οκλαδόν και έπαιζαν ένα πρωτόγνωρο για μένα παιχνίδι με ένα μπουκάλι το οποίον περιέστρεφε ο έχων την σειρά του και όταν το στόμιο αυτού έδειχνε την κοπέλα, έπρεπε να την φιλήσει περιπαθώς. Αναμέρισαν να καθίσω κι εγώ να συμμετάσχω στο παιχνίδι. Αλλά αντί για μένα και δια λογαριασμό μου, έστρεψαν τεχνηέντως το μπουκάλι εις τρόπον ώστε να στοχεύει την κουτσή, την οποία έπρεπε να ασπασθώ, πράγμα που έκανα μετά βδελυγμίας.

Ακαδημία Ποδοσφαίρου Μαρτίνου “ΑΙΑΝΤΑΣ”

Συνέχεια από τη σελ. 1

Εκτός όμως από την επιτυχημένη διοργάνωση του τουρνουά, μια εξαιρετική πρωτοβουλία πήρε σάρκα και οστά την Κυριακή 28 Ιουνίου, καθώς οι λιλιπούτειοι ποδοσφαιριστές αντιμετώπισαν στον αγωνιστικό χώρο τις μαμάδες και τους μπαμπάδες τους. Όμορφο κλίμα, πολλά γκολ και θέαμα, χαρά και συγκίνηση ήταν τα συστατικά που συνέθεσαν την πρωτοβουλία αυτή.

Έτσι ολοκληρώθηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ακόμα μία ποδοσφαιρική χρονιά για τον ΑΙΑΝΤΑ. Αναμφισβήτητα, αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η συλλογική, οργανωμένη και συντονισμένη προσπάθεια που γίνεται από τους ανθρώπους που πλαισιώνουν την ακαδημία.

Ακαδημία Ποδοσφαίρου Μαρτίνου “ΑΙΑΝΤΑΣ”

Υπεύθυνος σχολής – Προπονητής: Κώστας Γαρδικιώτης

«Η ακαδημία μας προσφέρει τις ιδανικές συνθήκες για να μάθουν οι νεαροί ποδοσφαιριστές τις τεχνικές και τακτικές του ποδοσφαίρου, παρέχοντας τους συγχρόνως αθλητική και κοινωνική παιδεία. Το να δουλεύουμε οι συνεργάτες μου κι εγώ με μικρούς αθλητές, μας κάνει πιο υπεύθυνους και δημιουργικούς, με κύριο σκοπό μας τα παιδιά να αγαπήσουν το ποδόσφαιρο και τον αθλητισμό. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους γονείς που μας εμπιστεύονται τα παιδιά τους και σε όσους πιστεύουν στο έργο μας.»

Προπονητής: Νίκος Μαλέρδος

«Στη σχολή ποδοσφαίρου Αϊάντας οι συνεργάτες μου κι εγώ, συνεχίζουμε με αγάπη για τα παιδιά την προσπάθεια μας, στις όμορφες εγκαταστάσεις του 5x5. Είναι ωραίο να βλέπεις τα παιδιά με ενέργεια και θέληση για τον αθλητισμό. Στόχος μας είναι η διαπαιδαγώγηση των παιδιών, ώστε να προκύψουν καλοί αθλητές και στη συνέχεια ποδοσφαιριστές. Στην ακαδημία διδάσκω αυτό που αγάπησα ως παίκτης και στη συνέχεια ως προπονητής ποδοσφαίρου. Κάθε νέα χρονιά ξεκινά με κίνητρο να είναι καλύτερη από την προηγούμενη.»

Γυμναστής – Προπονητής: Παναγιώτης Βρούλιας

«Καταρχήν θα ήθελα να ευχαριστήσω τον υπεύθυνο της ακαδημίας κύριο Κώστα Γαρδικιώτη για τη συνεργασία μιας χρονιάς γεμάτης συγκινήσεις και εκπλήξεις. Με την έλευση μου στην σχολή διέκρινα δύο στοιχεία, το πρώτο είναι οι εγκαταστάσεις καθώς οι χώροι είναι ιδανικοί για παιδιά και με πλούσιο προπονητικό υλικό. Το δεύτερο στοιχείο είναι η ομάδα των προπονητών – συνεργατών με συγκεκριμένη φιλοσοφία και πρόγραμμα που στόχο έχει να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στις σύγχρονες απαιτήσεις του ελληνικού ποδοσφαίρου. Πάνω από όλα έχουμε να κάνουμε παιδιά. Οι γονείς πιστεύουν στο σύγχρονο ποδόσφαιρο. Για εμάς οι γονείς είναι σημαντικός παράγοντας στη ψυχολογία των παιδιών, πρέπει να είναι κοντά τους, να το στηρίζουν αλλά και να το καθοδηγούν σωστά ώστε να μάθουν να εμπιστεύονται το ρόλο του προπονητή, τη φιλοσοφία της ακαδημίας και να αφήσουν τα παιδιά να λειτουργήσουν μέσα στην ομάδα χωρίς παρεμβολές. Εύχομαι η νέα χρονιά να γεμίσει το γήπεδο με παιδικά χαμόγελα.»

Διαιτολόγος – Διατροφολόγος: Ηλιάνα Μάστορα – Θεοδώρου

«Στον αθλητισμό κύριος παράγοντας που συμβάλλει στις υψηλές επιδόσεις και στην υγεία των αθλητών αποτελεί η σωστή διατροφή. Για το λόγο αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικός ο ρόλος και η παρουσία μου στην ακαδημία ποδοσφαίρου και σε συνεργασία με τους προπονητές προσπαθούμε για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.»

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 6

Πλησίαζαν μεσάνυχτα και έπρεπε κάτι να δειπνήσω μετά από τόσο εξουθενωτικό ταξίδι. Μου είπαν ότι απέναντι από την Σχολή υπήρχε ένα φθηνό φοιτητικό εστιατόριο. Έκοψα μια φέτα ψωμί, την τύλιξα σε μια εφημερίδα και κατηφόρισα. Επεσήμανα το εστιατόριο, το οποίο είχε μια φωτεινή αφιδωτή επιγραφή που έγραφε «ΠΕΙΝΙΡΛΙ». Μπήκα διστακτικά και είδα ένα διάκοσμο που δεν έμοιαζε με φοιτητικό εστιατόριο. Στο βάθος ίστατο ευθυτενής ένας σερβιτόρος με παπιγιόν και σε μία γωνία ένα νεανικό ζευγαράκι που ο καβαλιέρος επιδαψίλευε προς την δουλτσινέα του τα ευγενέστερα αισθήματά του. Κατάλαβα την γκάφα μου αλλά ντρεπόμενοι τα φύγω. Ένευσα στον σερβιτόρο., ο οποίος μου είπε κάτι περί δεσμών της ώρας, αλλά εγώ από την ταραχή μου δεν κατάλαβα τίποτα. Μου έφερε τον κατάλογο και απεσύρθη. Όλα τα φαγητά ήταν ακριβά και πάνω από τις οικονομικές μου δυνατότητες και το μόνο που άντεχα οικονομικά ήταν ένα φαγητό που έγραφε «ΠΑΣΤΟΥΡΜΑΣ» δυο δραχμαί η μερίς. Παρήγγειλα μια μερίδα. Αυτός ξαφνιάστηκε προφανώς και μου πέταξε ένα «παρντόν;» και ένα νοηματικό μάλιστα. Μου έφερε σε ένα μικρό πιάτο κάτι ελάσματα που έμοιαζαν με κρέας, αλλά αγνώστου σε μένα προελεύσεως. Στα πόδια μου αναδεδυόταν ένας ευτραφής γάτος Αγκύρας. Έκοψα διακριτικά ένα κομματάκι και του έδωσα να φάει. Αυτός το μύρισε και απομακρύνθηκε. Κατόπιν αυτού δεν χρειάστηκε να το δοκιμάσω κι εγώ. Φώναξα τον σερβιτόρο να πληρώσω, ο οποίος με μίαν έκδηλη συμπάθεια μου είπε, δεν πειράζει... Σας είπα ότι εδώ σερβίρουμε μόνον της ώρας. Για το φοιτητικό εστιατόριο μου είπε ότι είναι απέναντι και ότι κλείνει στις έντεκα. Επιστρέφοντας μούσκεψα μια φέτα ψωμί, έριξα επάνω λίγη ζάχαρη που βρήκα και έπεσα ξερός για ύπνο, ερήμην των συγκατοίκων μου, οι οποίοι επέστρεψαν το πρωί όταν εγώ ξυπνούσα. Η φοιτητική μου ζωή είχε και άλλες εκπλήξεις, εξίσου γαργαλιστικές και συναισθηματικές, και μολονότι αντιλαμβάνομαι ότι μπορεί να γίνονται μονότονος και κουραστικός, θα κάνω μια υπέρβαση και θα περιγράψω μερικές χαρακτηριστικές στιγμές της πρώτης μου φοιτητικής ζωής, κάνοντας όμως μια αναγωγή και αναφορά στην ζωή των συγχωριανών μου στα προ του πολέμου χρόνια και στα μετά.

Το Μαρτίνο εν συγκρίσει με τα άλλα χωριά της Ανατολικής Λοκρίδος έχει να επιδείξει μια ζηλευτή πνευματική επίδοση αναδεικνύοντας σπουδαίους επιστήμονες όπως Γιατρούς, Δικηγόρους, Μηχανικούς, Καθηγητές Πανεπιστημίου, Πολιτικούς, Αξιωματικούς κλπ. Αυτή η παραγωγή σταμάτησε στα χρόνια του Αλβανικού έπους και κατά την περίοδο του εθνοκτόνου εμφυλίου, για να ανθίσει εκ νέου μετά τη λήξη του. Γέννημα αυτής της ομαδικής εξορμήσεως προς κατάκτηση της γνώσεως είμαι κι εγώ και οι συνομήλικοί μου συγχωριανοί και αδερφικοί φίλοι, όπως ο Θανάσης Μπάτσος (μετέπειτα Βουλευτής), ο αλησμόνητος αείμνηστος Θανάσης Νυδριώτης, Υφηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου, ο Νίκος Στεφάνου Δικηγόρος, ο αδικοχαμένος και αγαπημένος όλων μας Θεωδωρής Στεφάνου, Λέκτορας Παντείου, ο Κώστας Παναγιώτου, Δικηγόρος και πολλοί άλλοι λιγότερο στενοί μου φίλοι.

Όταν πετύχαμε στη Σχολή όλοι οι προαναφερθέντες και εγώ, νοικιάσαμε ένα δωμάτιο (επί της οδού Αμεινοκλέους 35 του Κυνοσάργους) στο οποίο κατοικήσαμε εκ περιτροπής και κατά διαστήματα, ως νόμιμοι μισθωτές και ημιπαράνομοι με την ανοχή του εκμισθωτή ενός καλοκάγαθου Μικροασιάτη κυνηγημένου και κατά- τρεγμένου διότι ήτο παλιός ΕΛΑΣίτης και ο οποίος έμελλε να γίνει πεθερός μου. Στη συμβολική βοήθεια αυτού του φτωχού βιοπαλαιστού και κυρίως στην ηρωική και συγκινητική συμπαράσταση (ηθική και υλική) της κόρης του και συζύγου μου οφείλω την καριέρα μου και χωρίς αυτήν ίσως δε θα γινόμουν αυτός που έγινα.

Με αφετηρία την εμβληματική οδόν Αμεινοκλέους 35 ξεκινούσα πεζοπορώντας να φθάσω στην οδόν Χίου στην πλατεία του Αγίου Παύλου όπου υπήρχε αρχικά το Πρακτορείο των Λεωφορείων Λοκρίδος. Ανά δεκαήμερο μου έστελνε η πατρική μου οικογένεια ένα υπερμεγέθη καλάθι πάνω στο οποίο ήτο συνεργαζόμενο κυκλοτερώς ένα υφαντό σέκασμα, μέσα στο οποίο υπήρχε το απαραίτητο καρβέλι, ελιές, τυρί, πίτες και σπανιότατα κρέας. Αυτά ήταν μάνα εξ ουρανού συμπληρωματικά των γλίσχρων χρηματικών εμβασμάτων. Ζαλωνόμενοι το πολυπόθητο καλάθι διάμεσου της οδού Αθηνάς-Πλάκας-Φανάρι Διογένους-Μακρυγιάννη-Νέος Κόσμος. Πρώτη στάση προς ανά- παύσιν αλλά και προς διερεύνησιν του περιεχομένου του καλαθιού ήτο η είσοδος της κεντρικής κρεαταγοράς. Εκεί παρεπιδημούσε ένας μπανανάς με μίαν τρίκυκλη χειράμαξα με τον οποίον είχα συνάψει κάποιαν γνωριμιάν επειδή προγευμάτιζα προς ανάκτησιν δυνάμεων. Είχαν γίνει αυτές οι μπανάνες (τσικίτα) κάρφος στα μάτια μου αλλά η τιμή τους των 2 δραχμών ήτο απηγορευτική για μένα καθόσον με 2 δρχ. γευμάτιζες με μίαν μακαρονάδα με μπόλικη σάλτσα ψητού και τρία ψωμάκια.

Μίαν ημέρα σταθμεύοντας στο οικείον σημείων, εξήλωσα σε ένα μέρος το πανί και τυμβορυγχώντας στον πυθμένα του καλαθιού, φιλάφησα ένα πήλινο τσουκάλι εντός του οποίου υπήρχε μια πίτα και κάτωθεν αυτής ένα μικρό χαρτονόμισμα τυλιγμένο σε λαδόκολλα. Ήρθε η ώρα να γευθώ την λαχταριστή μπανάνα. Διάλεξε ο «φίλος» την καλύτερη και βάλθηκε να την γδέρνω, αλλά την έγδαρα περισσότερον του δεόντως και κατέπεσε επί της εσχάρας των ομβρίων υδάτων και λυμάτων. Και δεν έπεσε η άτιμη καθέτως προς τις σχισμές όποτε θα την ανακτούσα, αλλά κατά μήκος των σχισμών καταποντισθείσα εις τα λύματα του υπονόμου προς μεγάλην μου λύπη μέχρι συγκινήσεως. Και αντί ο αφιλότιμος να με φιλέψει μίαν μπανάνα δευτέρας διαλογής, με επέπληξε λέγοντας «καημένη έτσι την καθαρίζουν;» λες και είχα καθαρίσει και άλλη. Δεν θυμάμαι πότε έφαγα τελικά αυτό το εξωτικό φρούτο.

Επειδή έχω αδυναμία στα πάσης φύσεως εργαλεία, επισκέπτομαι συχνότατα την οδόν Αθηνάς και διερχόμενος από αυτήν την εσχάρα η οποία παραμένει εκεί ακίνητη για να μου θυμίζει το πάθημά μου το οποίον μαζί με το άλλο πάθημα του παστοურμά έχουν μείνει ανεξίτηλα στην μνήμη μου και την ψυχή μου.

Αυτά τα ολίγα να μαθαίνουν οι νέοι μας και να φρονιματίζονται αναλογιζόμενοι πώς έζησαν οι πρόγονοί τους σ' αυτά τα σκληρά και πέτρινα χρόνια.

ΚΑΤΑΔΟΤΕΣ ΣΤΗΝ ΛΟΚΡΙΔΑ ΕΠΙ ΟΘΩΝΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 3

ρινότητα των Ρωμηών και νομοτελειακά να επιβάλλουν την τουρκική κυριαρχία.

1. Τζασίτης. Κατάσκοπος (Casus λ. περιστουρική). Μακρυγιάννη Απομν. «... είναι Τζασίτης εδώ φερμένος και να τον πιάσετε να τον κρεμάσω...» επίσης ο Μακρυγιάννης σε επιστολή του στην Εφημερίδα των Πατρών Καρτερία την 22 Σεπτ. 1842 περιγράφει την παρακολούθησή της οικίας του. «... κύριο Συντάχτες των Ελληνικών Εφημερίδων... έβαλαν βάρδιες για να βλέπουν ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει... προδότες...»
2. Σπιούνος εκ του ιταλ. Spione, ο κατάσκοπος, ο οποίος παρακολουθεί ύπουλα και κρυφά.
3. Σπ. Τριχάς Δήμαρχος Αταλάντης, από τους κατόντες του Β. Τριχά αγωνιστού του 1820 προκρίτου Ταλαντίας με σημαντική προσφορά και παρουσία στα γεγονότα της εποχής (Έπαρχος Λειβαδιάς αν. πληρεξούσιος στην Ε' Εθνοσυνέλευση το 1843.
4. Γεωρ. Τερνιζιώτης (Ντερνιζιώτης) από το χωριό Άντερα (σημερινή Σκάρφεια). Οπλαρχηγός πληρεξούσιος γερουσιαστής, βουλευτής κλπ Για τον ηρωισμό του στην πολιορκία της Ναυπάκτου, στα Βασιλικά, Στυλίδα, Αράχωβα, με τον Γ. Καραϊσκάκη, η επιτροπή εκδουλεύσεων τον ονόμασε αξ/κο 5ης τάξης Μ.Α.Α. 2026 Εθν. Βιβλ. Αθηνών. Εκατηγορήθη ως φιλικά προσκείμενος προς τους επαναστάτες της Ναυπάκτου (Τζαμάλα Φαρμάκη Βελέντζα), αργότερα όμως απεκαταστάθη.

ΟΙΚΟΠΕΔΑ

**Επιστολή Θεόδωρου Καραμέρη,
τέως Προέδρου Μαρτίνου,
πρώτου και τελευταίου Δημάρχου
Δήμου Οπουντίων
(Μαρτίνου - Λάρυμνας)**

**Προς: Πρόεδρο του Συλλόγου Αίας ο Λοκρός, του εν Αθή-
ναις και απανταχού Μαρτιναίων** Σίνα και Δαφνομήλη 1 Α,

Αθήνα Τ. Κ. 10680

Αγαπητέ φίλε Πρόεδρε,
σας σέβομαι και σας εκτιμώ για το μεγάλο έργο σας σε όλους τους τομείς. Υπήρξατε Δημοτικός Σύμβουλος πλειοψηφίας του Καλλικρατικού Δήμου Λοκρών (2011 - 2014). Σαν τελευταίος Δήμαρχος Οπουντίων δε ρωτήθηκα ποτέ για καμία ενημέρωση. Ασφαλώς η ενημέρωση, έγινε από τους σχετικούς φακέλους. Είναι γνωστό ότι φεύγοντας ευχαριστήσατε το Μαρτίνο και τους απανταχού Μαρτιναίους που σας τίμησαν με τη ψήφο τους. Τα υπαρκτά προβλήματα της καθημερινότητας και όχι μόνο, μεταφέρθηκαν στους επόμενους. Το 2015, σαν πρόεδρος του Συλλόγου μας Αίας ο Λοκρός, ανακαλύψατε τα οικόπεδα και γράψατε πρωτοσέλιδα:

ΟΙΚΟΠΕΔΑ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ
κ. ΔΗΜΑΡΧΕ ΜΟΙΡΑΣΤΕ ΤΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΤΩΡΑ

Μετά την παραπάνω ευχάριστη είδηση που είναι παραπληροφόρηση, προσωπικά πιστεύω ότι δεν έγινε εσκεμμένα, αλλά λόγω της επιθυμίας σας να μοιραστούν τα οικόπεδα.

Σκοπός μου δεν είναι να κατηγορήσω τον Πρόεδρο του Συλλόγου μας. Σαν πρώην Πρόεδρος και τελευταίος Δήμαρχος Οπουντίων, για πολλές τετραετίες εκλεγμένος, αισθάνομαι την ανάγκη να ενημερώσω το Μαρτίνο και τους απανταχού Μαρτιναίους λέγοντας την αλήθεια για τα οικόπεδα. Που ανήκουν κατά κυριότητα και ποια υπηρεσία τα μοιράζει.

Στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης δύναται να παραχωρούνται δημόσιες και χορτολιβαδικές εκτάσεις για οικιστική αξιοποίηση. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 17 παρ. 6 του Νόμου 3208/2007. Στη δική μας περίπτωση, η συγκεκριμένη δημόσια χορτολιβαδική έκταση των 520 στρεμμάτων στη θέση Ζέση Μαρτίνου (Δήμου Οπουντίων) επέκταση σχεδίου από το αρμόδιο Υπουργείο παραδόθηκε στη Διεύθυνση Γεωργίας του Νομού Φθιώτιδας με την υπ' αριθμό 382/5-2-1986. Απόφαση του Νομάρχη Φθιώτιδας κατ' εφαρμογή του άρθρου 74 του Νόμου 998/1979. Μετά την παραλαβή της, η διοίκηση και διαχείριση της έκτασης περιήλθε στη Διεύθυνση Γεωργίας του Νομού Φθιώτιδας και γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις της Αγροτικής Νομοθεσίας. Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές από 23-5-1985 Π. Δ. (ΦΕΚ 239/Δ/24-4-1985) η διανομή των οικοπέδων σε οικισμό γίνεται από την οικεία Επιτροπή Απαλλοτριώσεων.

Στο σημείο αυτό φαίνεται καθαρά ότι τα οικόπεδα ανήκουν στη Διεύθυνση Γεωργίας του Νομού Φθιώτιδας και μοιράζονται σε οικισμό και δικαιούχους από την οικεία Επιτροπή Απαλλοτριώσεων, και όχι από τον εκάστοτε Δήμαρχο.

Καλό είναι να ζητηθεί συγγνώμη για τη χωρίς δόλο παραπληροφόρηση.

Είναι γνωστό ότι οι διαδικασίες επέκτασης του Ρυμοτομικού Σχεδίου στη θέση Ζέση Μαρτίνου, Δήμου Οπουντίων έχουν ολοκληρωθεί (δρόμος, οικόπεδα, οικοδομικά τετράγωνα, κοιν. χώροι, πλατείες). Στο εγκεκριμένο Ρυμοτομικό Σχέδιο έχει γίνει εφαρμογή.

Το 2010, ο Δήμος Οπουντίων ξεκίνησε την εφαρμογή διανοίγοντας, διαστρώνοντας με υλικά οδοποιίας και διαμορφώνοντας πολλούς δρόμους σε πολλά οικοδομικά τετράγωνα. Άμεσα ζητήσαμε εγγράφως από τη Διεύθυνση Γεωργίας του Νομού Φθιώτιδας να ενεργήσει αρμοδίως προκειμένου να συσταθεί η Επιτροπή Απαλλοτριώσεων. Η επιτροπή αυτή αφού συσταθεί σε σώμα, ζητάει από τους ενδιαφερόμενους άστεγους κατοίκους Μαρτίνου, αιτήσεις με τα σχετικά δικαιολογητικά μέσω Κοινότητας Μαρτίνου. Οι φάκελοι με τα δικαιολογητικά διαβιβάζονται στην Επιτροπή Απαλλοτριώσεων που συνεδριάζει, αποφασίζει και μοιράζει με κλήρωση τα οικόπεδα στους δικαιούχους.

Η επιτροπή αυτή λόγω των εκλογών του 2010 δεν συστήθηκε. Από το 2011 - 2015 δε ξανά ζητήθηκε η σύσταση της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων για να ακολουθήσουν οι διαδικασίες χορήγησης οικοπέδων σε άστεγους.

Ποτέ δεν είναι αργά.

Ενέργειες Δήμου Λοκρών - Κοινότητα Μαρτίνου

Στον προϋπολογισμό 2015, τεχνικό πρόγραμμα Κοινότητας Μαρτίνου, τροποποίηση τεχνικού προγράμματος.

Έργα:

- 1) Διάνοιξη δρόμων, διάστρωση με υλικά οδοστρώσας και διαμόρφωση αυτών. (Με το μεγαλύτερο ποσό 20.000 ευρώ ανάθεσης.) Αυτό σημαίνει ότι η Επιτροπή Απαλλοτριώσεων θα έχει άμεσα αρκετά οικόπεδα για να μοιράσει στους άστεγους Μαρτιναίους.
- 2) Σύνταξη μελέτης εσωτερικού δικτύου ύδρευσης και χρηματοδότησης έργου.
- 3) Να ζητηθεί επέκταση του κοινοτικού φωτισμού.

Σας κούρασα αλλά έπρεπε να λάμψει η αλήθεια.

Κοινοποίηση: Αντιπρόεδρος, Γεν. Γραμματέας, Δ.Σ.
Αίτημα να δημοσιευθεί η επιστολή.

**Με τιμή,
Θεόδωρος Καραμέρης
Τέως Πρόεδρος και Δήμαρχος Οπουντίων**

**ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ Κ. ΚΟΥΡΟΥ**

Δεν είμαι από αυτούς που προσπαθούν να πείσουν αυτούς που κατέχουν την απόλυτη γνώση έχοντας σύμμαχο την ηλικία – πείρα η οποία από κάποιο σημείο και πέρα δεν τους βοηθάει.

Είμαι από αυτούς που αγωνίζονται και η χαρά μου είναι ιδιαίτερη διότι ξεκίνησα να έχω επικοινωνία με έναν “ΓΗΝΕΝΗ” σαν επισκέπτης του Σαββατοκύριακου και των διακοπών και σήμερα δόξα τω Θεώ επικοινωνώ μαζί του σαν Συνταξιούχος με την προφητεία του να επαληθεύεται «ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ».

Κύριε Καραμέρη,

Η εμπιστοσύνη που υπήρξε στο πρόσωπο μου από τους Μαρτιναίους μου δημιούργησε μεγάλη ηθική υποχρέωση για την επιτυχία των στόχων που ήταν και στόχοι του Συλλόγου μας (Παιδικός Σταθμός, Κλειστό Γυμναστήριο, Ανδριάντα Μαυροβουνιώτη, Τοξικά απόβλητα, Α.Τ.Μ., οικόπεδα, παλαιό Δημοτικό Σχολείο κ.λ.π.) σας θυμίζουν τίποτα αυτά; Κλείνοντας τα 3,5 χρόνια Δημοτικός Σύμβουλος έκανα μικρό δημόσιο απολογισμό που στα χρονικά του Μαρτίνου κανένας Δημοτικός Σύμβουλος δεν έχει κάνει, τιμώντας αυτούς που με εμπιστεύθηκαν και όχι μόνο, τονίζοντας ότι οι στόχοι των οικοπέδων και του παλαιού Δημοτικού Σχολείου δεν επιτεύχθηκαν.

Κύριε Καραμέρη,

Είθισται μετά από συνεννόηση ανάμεσα στην νέα και την απερχόμενη διοίκηση του Δήμου να γίνεται ενημέρωση, εσείς δεν ενημερώσατε τον νέο Δήμαρχο;

Εγώ ένας νέος Σύμβουλος ήμουν, με τι προσόντα να ζητήσω ενημέρωση από έναν πεφωτισμένο ηγέτη που όλοι εμείς οι άλλοι εκτός από αυτόν είμαστε για το “Ασκόπουλο”.

Η Δημοτική μου θητεία 2011-2014 ερέθισε το πίσω μέρος του κεφαλιού σας που φυλάγατε τα οικόπεδα; Για το παλαιό Δημοτικό Σχολείο μήπως πρέπει να κάνω και άλλη μία Δημοτική θητεία για να ερεθιστεί άλλο σημείο του κεφαλιού σας και μας ενημερώσετε και για αυτό;

Ως Σύμβουλος το ενδιαφέρον μου αφορούσε τα έργα υποδομής που δημιουργούν ανάπτυξη. Τα υπαρκτά προβλήματα της καθημερινότητας του Μαρτίνου ξέρετε πολύ καλά ότι υπεύθυνοι είναι ο αντιδήμαρχος και ο πρόεδρος και κανείς σας εδώ και 40 χρόνια δεν τα άγγιξε για πελατειακούς λόγους και εσείς, ήσασταν ο πρωτομάστορας, καλοχαιρετάγατε και χτυπούσατε καλοσυνάτα την πλάτη των Μαρτιναίων.

Πάει μπροστά έτσι ο τόπος;

Κύριε Καραμέρη,

Διάβασες την επιστολή της Δ/σης Περιβάλλοντος και χωρικού Σχεδιασμού της Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδος που λέει ότι ο Δήμος πρέπει να εκκινήσει διαδικασία σύνταξης πράξης εφαρμογής και με όλα τα γραφειοκρατικά προβλήματα και αυτά που αναφέρετε εσείς να φτάσουμε στον επιθυμητό στόχο της διανομής.

Αλλά δεν υπάρχει, δεν υπήρχε και όσο δεν θα υπάρχει πολιτική βούληση από τον Δήμο, οικόπεδα δυστυχώς δεν θα βλέπουμε, κάθε φορά τα οικόπεδα θα χάνονται λόγω εκλογών.

Όπως είπα και στην αρχή η ηλικία σας δεν σας βοηθάει.

Πρώτη φορά γράψαμε για τα οικόπεδα την εποχή που Πρόεδρος του Συλλόγου μας ήταν ο κοινός μας φίλος Λευτέρης Τράκος στέλνοντας επιστολή στην κοινότητα Μαρτίνου.

Επίσης πρωτοσέλιδα στην εφημερίδα του Συλλόγου “ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ”:

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 7 ΟΙΚΟΠΕΔΑ – ΜΙΑ ΓΕΝΙΑ ΥΠΟΜΟΝΗ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 7 ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ–ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 34 ΟΙΚΟΠΕΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 35 ΟΙΚΟΠΕΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 40 ΟΙΚΟΠΕΔΑ κ. ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 41 ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ κ. ΔΗΜΑΡΧΕ ΜΟΙΡΑΣΕ ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΤΩΡΑ

και άλλες παρεμβάσεις στο Δασαρχείο και λοιπές υπηρεσίες για ενημέρωση.

Και εσείς σήμερα με κατηγορείτε για παραπληροφόρηση και μου υποδεικνύετε να ζητήσω συγγνώμη γιατί αγωνίστηκα και αγωνίζομαι για το Μαρτίνο “και την ψυχή μου δίνω, για τ’ όμορφο Μαρτίνο” το γράφουμε και το εννοούμε έχοντας απέναντι μας Κοινοτάρχες και Δημάρχους χωρίς όραμα, χωρίς στόχους, μόνο προσωπικό όφελος και συντήρηση ενός φαύλου κατεστημένου που κατάφερε να φέρει την απάθεια και την αδιαφορία στο Μαρτίνο.

Τα τελευταία 40 χρόνια όλοι σας η τοπική εξουσία στερήσατε την όποια ελπίδα για το μέλλον του Μαρτίνου. Συνειδητά ή από αμέλεια.

Μάλλον από ανικανότητα στα καθήκοντα που εμείς σας επιφορτίσαμε με την ψήφο μας.

Κύριε Καραμέρη,

Μας ενώνει η αγάπη για την ιδιαίτερη πατρίδα μας και τον τόπο που μας γέννησε, πρέπει να γίνουμε αρωγοί σε κάθε προσπάθεια για την ανέλιξη του Μαρτίνου και ανέλιξη σημαίνει “ΟΙΚΟΠΕΔΑ”.

Η αύξηση του πληθυσμού του Μαρτίνου είναι “κλειδί” για την ανάκαμψη του.

Η Δημογραφική σμίκρυνση τρέχει τόσο γρήγορα που σε λίγα χρόνια θα είμαστε χωριό γερόντων. Πρέπει να ενωθούμε ο αντιδήμαρχος, η τοπική κοινότητα, η τοπική κοινωνία του Μαρτίνου εσείς, εγώ να πιέσουμε να υλοποιηθεί η παραχώρηση των οικοπέδων.

Αριστείδης Κ. Κούρος